

Chương 11

“Chân, bỏ đi. Có lẽ anh ta không phải ly trà kia của cậu.”

Chân Ý lắc đầu. Không thể bỏ được. Dù cô không rõ vì sao mình đắm đuối anh đến vậy, nhưng cô chỉ yêu mỗi anh thôi, đã mười hai năm rồi...

“Nhưng như vậy cực khổ lắm!”

“Không cực... Bởi vì anh ấy luôn biết rằng tớ sẽ đứng nguyên tại chỗ nhìn anh ấy, hơn nữa lần nào anh ấy cũng quay đầu, lần nào cũng vậy.”

Trong những năm tháng tuổi trẻ bạn có từng yêu một người đến bất chấp sĩ diện, chỉ cần “anh ấy/cô ấy chấp nhận tình yêu của tôi”, vậy là đủ?! Có từng đến bên một người, chấp nhận ở bên người ấy dù người ấy không hoàn mỹ, dù trong mắt người đời người ấy chẳng khác nào một bóng ma cô độc, sống tách biệt trong thế giới của riêng mình?!

Freud thân yêu là câu chuyện kể về tình yêu của cô gái dùng cách thức chân thành để theo đuổi tình yêu nghiêm khắc, cuốn tiểu thuyết trình thám tình cảm có Chân Ý (sự chân thành), có Ngôn Cách (sự nghiêm ngặt, chặt chẽ)...

Lúc Chân Ý tỉnh lại, đầu cô đau như muốn nổ tung. Một giây trước khi bất tỉnh, đầu cô bị đánh mạnh một phát, đau đến mức rung chuyển tại thời khắc ấy. Trong lúc mơ hồ, cô nghe thấy giọng nói dịu dàng của một người đàn ông: “Tỉnh dậy, mau tỉnh dậy đi.”

Cô ôm cái đầu đau nhức, mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm nhoài trên một chiếc bàn ăn dài đặt giá cắm nến. Cô ở một đầu chiếc bàn, một người đàn ông thanh tú ở đầu còn lại. Qua ánh nến, người kia cầm dao đĩa trong tay, nụ cười chân thành, thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi, tôi rất lo lắng, sợ cô chết mất. Chết rồi liền vô dụng.”

Chân Ý muốn đứng dậy, nhưng đầu óc choáng váng. Cô đỡ trán nhìn xung quanh, căn phòng rất quái dị, chỉ có nến và lò sưởi, không có đèn điện, cũng không có cửa sổ.

Cô bắt an: “Lâm Hàn đâu?”

“Cô nói người đàn ông trông rất xuất sắc đó à?” Gã nói nhẹ nhàng, “Đừng lo, anh ta rất ổn.”

Vẻ ngoài của người đàn ông này có thể nói là hiền hòa, duy chỉ có đôi mắt là kỳ quái. Sau mấy giá nến, đôi mắt ấy còn hừng hực như ngọn lửa, nhìn cô chăm chăm. Trong phút chốc, cô thậm nguyện cầu rằng gã đã cứu họ. Nhưng khả năng này vô cùng thấp, cô bất giác nhớ đến chứng hoang tưởng mà Ngôn Cách đã nói. Cô sờ hết gai ốc, một lần nữa quan sát xung quanh. Đây là phòng khách

lớn, phong cách châu Âu, bởi vì không có đèn điện, chỉ có ánh nến nên trông âm u vô cùng.

Nhìn kỹ, trên tường có mấy cánh cửa sổ, nhưng ngoài kia không hắt sáng, tối đen như mực. Hôm nay là ngày rằm mà! Cửa sổ bị bịt kín rồi ư? Hay đều là giả?

“Tôi muốn gặp bạn tôi, có được không?” Giọng cô hơi run.

“Ừm, đợi tôi ăn nốt bữa tối cuối cùng đã.”

Dao đĩa trong tay gã cắt thứ trên đĩa, từng miếng nhỏ màu đỏ tươi, chấm mù tạc, bỏ vào miệng chậm rãi nhai kỹ, nuốt gọn. Gã như có được niềm thỏa mãn cực điểm, ôm ngực trái, thở dài: “Thoải mái hơn nhiều rồi. Chờ tôi khỏi hẳn, thì sẽ không cần ăn những thứ này nữa.”

“Cô cũng ăn chút đi.”

Gã đứng dậy, bung đĩa đặt trước mặt cô.

Chân Ý kinh hoàng đến mức mặt mày tái nhợt, là thứ nội tạng gì đó, máu me be bét và còn sống! Cô buồn nôn, ra sức lắc đầu. Ánh mắt của người đàn ông giây trước còn dịu dàng phải phép giờ đã lập tức thay đổi, nhìn cô chằm chằm một cách quái dị: “Ăn đi, không ăn sao tim khỏe được?”

Chân Ý tựa sát vào lưng ghế, lòng bàn tay đỏ mòm hôi lạnh. Lúc này, không biết tiếng trẻ con khóc từ đâu vọng đến! Trẻ con?! Rất xa, không ở phòng khách này. Gã cau mày: “Ồ, thằng bé đói bụng, phải ăn rồi.” Nói xong, gã trở về vị trí của mình, cầm cái cốc chứa đầy chất lỏng màu đỏ như máu đi ra ngoài.

Ánh nến mờ ảo, Chân Ý nhìn vật tanh máu trong đĩa, mặt trắng bệch. Người đàn ông với ánh mắt quái dị kia đã rời đi, tiếng bước chân dần dần biến mất. Cô lập tức đứng dậy, cổ dần cảm giác choáng váng ngất trời, day mạnh huyết thái dương, chạy ra ngoài cửa. Ra tới ngoài, có mấy hành lang chằng chịt rối rắm, trông rộng hệt như rất nhiều cái giếng sâu. Miệng giếng hướng về cô, đáy giếng không có điểm tận cùng. Cứ cách mấy bước trên tường lại có một giá nến, không biết cơn gió lạnh lẽo tới từ đâu, ánh lửa dao động như có cái bóng u ám bò lên từ sau lưng, rất rợn người. Chân cô run lẩy bẩy, cắn răng, cố gắng khiến bản thân nhìn thẳng về phía trước, bước nhanh và khẽ xuyên qua hành lang. Nhưng nơi đây như mê cung, không tìm thấy lối ra, và càng không có cửa sổ. Dù thế nào đi nữa, chắc chắn Lâm Hàn đang ở đây, cô không thể để anh ở lại được.

Trong hành lang mờ tối tĩnh lặng, từng cánh cửa im ắng lướt qua. Cô sợ hãi sờn cả gai óc, thử đẩy mấy cánh cửa, đều bị khóa cả. Ngay sau đó, trên bức tường tối tăm xuất hiện một cánh cửa khép hờ, có ánh sáng màu đỏ hắt ra từ khe cửa. Chân Ý nắm quả đấm cửa, ra sức trấn tĩnh bản thân, nhưng chân như nhũn ra. Cô nhắm mắt lại, còn điều gì có thể tệ hơn tình cảnh bây giờ chứ. Đẩy một cái, cánh cửa kẽo kẹt mở ra, ánh sáng màu đỏ ập tới.

Trong căn phòng trống trải sạch sẽ, ở cửa có một bể nước rộng bốn, năm mét, chi chít những điểm đỏ hình quả tim kỳ quái nổi lên phềnh. Căn phòng

trắng toát, còn ánh đèn lại đỏ như máu. Thoạt nhìn, nước trong bể dường như cũng màu đỏ. Ở cửa có một băng chuyền, chạy dọc vào trong nhà, len lỏi vào tấm rèm màu trắng ở đối diện, hết một vòng lại quay về cánh cửa.

Quả nhiên Lâm Hàm ở đây. Anh ta bị trói trên tủ sắt, miệng dán băng, vết máu trên đầu đã được rửa sạch, băng kín lại. Chân Ý chạy qua cái bể nhỏ tới chỗ anh ta, luống cuống cởi trói, nhưng gã kia buộc nút rất chuyên nghiệp, Chân Ý sốt ruột không gỡ ra được. Trong lúc hoảng loạn cùng cực, tay Lâm Hàm chộp nắm chặt lấy tay cô, ngăn động tác của cô lại.

Chân Ý cứng đờ, thấy có một cái bóng đã tới dưới chân cô. Trái tim cô thót lên cổ họng. Giọng nói sau lưng lạnh lẽo vô cùng: “Y tá, cô muốn trộm trái tim của tôi mang đi đâu thế?”

Chân Ý không hiểu, vừa quay đầu lại đã kinh hoàng lạnh người. Trên bức tường sau lưng đặt một bể cá thủy tinh, trong đó không có cá, nhưng có ngâm những quả tim màu đỏ tươi, đỏ sậm, đỏ thẫm! Tiếng “leng keng” lạnh lạnh vang lên, cái bể mở ra, một lượng lớn nước và tim ào xuống xối xả. Nước chảy vào bể, quả tim rơi lên băng chuyền, bắt đầu chuyển động, từ xa đến gần, vòng nửa vòng rồi biến mất sau tấm rèm.

Chân Ý nhìn trần trối.

Gã ta lợi qua bể nước. Chân Ý nhìn chằm chằm khẩu súng săn trên lưng gã, xoay người chắn trước mặt Lâm Hàm: “Đừng giết anh ấy!”

“Tôi không giết anh ta.”

Gã dừng lại cách Chân Ý một mét, giơ súng săn lên, kê vào ngực cô.

Ánh trăng quạnh hiu, góc núi Nam Trung sáng rực một phương trời, ai ai cũng hốt hải. Các phân đội trên mọi nẻo đường khẩn cấp chạy tới cứu viện, bộ chỉ huy bắt đầu phân tích lại một lần nữa. Bóng đêm đục ngầu, Ngôn Cách đứng cạnh chiếc xe. Đêm tối mịt mù và ánh đèn hắt lên mặt anh, khắc lên gương mặt lạnh im của anh mấy cái bóng sâu thẳm. Anh rất tĩnh lặng, khuôn mặt không một cảm xúc, đầu óc trống rỗng mười mấy giây.

Người xung quanh nói gì làm gì anh đều không thấy, cũng không nghe. Đầu óc anh chỉ bất giác lặp đi lặp lại mấy hình ảnh: Cô cuộn mình trên ghế lái phụ của anh, ngáp dài ngáp ngắn, mệt mỏi nghiêng đầu thiếp đi, lại thảng thốt tỉnh lại do có người gõ cửa. Cô nghiêng đầu tiến tới trước mặt anh, làn da dưới ánh đèn trong suốt yếu ớt, hàng mi dài rủ xuống, lại gần môi anh. Thân thể mỏng manh của cô bị ánh đèn xe cắt thành hình ảnh hư ảo và mờ lung, chắc mệt lắm rồi, vậy mà còn nhảy nhót vẫy tay tạm biệt anh.

Không nên để cô đi. Đầu cúi gằm, anh ra sức day mạnh ấn đường. Không thể nghĩ nữa, không thể nghĩ nữa. Vừa nghĩ liền đau, vừa đau liền không thể hít thở.

“Bác sĩ Ngôn, chúng ta mở cuộc họp.” Đội trưởng Trần đi tới, cùng với mấy cảnh sát và Quý Dương, “Nội tạng và thịt nát đội viên phát hiện được trong túi là của động vật.”

Ngôn Cách ngẩng đầu lên, vẻ ngoài vẫn lạnh nhạt khó gần, trông không khác bình thường là bao. Không đợi mọi người lên tiếng, anh đã nói ngay: “Nghỉ phạm nằm trong danh sách bệnh nhân khám tại phòng An Dao, không mắc bệnh, lại liên tục đến yêu cầu khám bệnh.”

Đội trưởng Trần vốn muốn anh nghe ý kiến của Quý Dương, dù sao người ta mới là chuyên gia, nhưng giờ đây mỗi lời anh nói ra đều khiến người khác không phản ứng lại được.

Tốc độ hưởng ứng như vậy khiến anh hơi chau mày, nói: “Đặc điểm bên ngoài và bối cảnh gia đình của nghi phạm không khác những gì tôi miêu tả lúc đầu, tương tự Tiêu Nham, vẻ ngoài thanh tú, gia cảnh giàu có, không có công việc ổn định, sống cùng cha mẹ, có chị hoặc em gái. Điểm khác biệt là anh ta đẹp hơn Tiêu Nham, mặt rất trắng, thân thể gầy yếu, ít bạn bè và không giỏi giao tiếp. Có lẽ anh ta đã gặp tai nạn nghiêm trọng, nhưng không hề thương tổn như có kỳ tích; hoặc anh ta bị tổn thương nặng nề ở phương diện tình cảm. Người nhà anh ta từng mắc bệnh tim. Gần đây có người bên cạnh phát bệnh tim qua đời đã kích thích anh ta. Anh ta có tiền sử ngược đãi động vật, có lẽ đã giết chó ở nhà hàng xóm, gây xích mích, cảnh sát trị an sẽ có ghi lại. Ngoài ra, có khả năng anh ta thường xuyên giết mổ, nhà anh ta có thể có một nông trường, hoặc mới mua một nông trường. Gần đây anh ta thường xuất hiện trong bệnh viện tim An Dao khám bệnh, nhưng anh ta vốn không mắc bệnh. Xin hãy tập trung điều tra danh sách đăng ký khám chữa bệnh và hồ sơ điều trị của bác sĩ An khoa tim mạch.”

Anh nói thật nhanh mà không cho bất cứ ai chen lời vào, thấy mọi người vẫn mang vẻ mặt khó tin, anh kiềm chế rồi nói: “Xin hỏi các anh còn đứng đây làm gì, chờ tôi nghĩ ra tên của nghi phạm nói cho các anh biết sao?”

Đội trưởng Trần sững sốt, hợp tác với Ngôn Cách bấy lâu, đây là lần đầu tiên thấy anh “nổi giận”. Người trước nay vẫn luôn nho nhã lạnh nhạt, chỉ nhíu mày trầm giọng đã ngầm khiến người ta thấy áp lực. Anh ta nhìn Quý Dương, Quý Dương gật đầu: “Tôi đồng ý với quan điểm của bác sĩ Ngôn.”

Đội trưởng Trần không thể mạo hiểm lần thứ hai, thắc mắc để đảm bảo an toàn: “Mặt rất trắng, thân thể gầy yếu, ít bạn bè, tại sao vậy?”

Ánh mắt Ngôn Cách trầm lặng, không có ý giải thích, Quý Dương vội đáp: “Hoang tưởng là một quá trình chậm rãi, biến chuyển từ mức độ nhẹ đến mức độ nặng, không phải chuyện một sớm một chiều. Quanh năm suốt tháng anh ta hoang tưởng mình bị bệnh tim, sẽ tránh ra ngoài hay vận động, dần dà dẫn đến thiếu hụt ánh nắng mặt trời, thiếu rèn luyện sức khỏe, né tránh trao đổi với bạn bè.”

“Tai nạn và tình cảm thì sao?”

“Đây là điểm kích thích anh ta nghi ngờ mình bị bệnh.”

“Thế còn ngược đãi động vật?”

Quý Dương giải thích: “Anh ta muốn tìm trái tim thích hợp, theo bản năng sẽ nghiên cứu các loài động vật. Lúc đầu chỉ là động vật nhỏ, nhưng tim của động vật nhỏ quá bé, nên anh ta sẽ chuyển hướng sang súc vật lớn. Nhưng súc vật lớn không dễ có được như động vật nhỏ, anh ta phải có nông trường, hoặc thường xuyên giết mổ.”

Lần này đội trưởng Trần tâm phục khẩu phục, lập tức cử người tới bệnh viện điều tra, đồng thời gia tăng cường độ truy tìm trong rừng.

Ngôn Cách lạnh nhạt nói: “Đừng lẫn lộn đầu đuôi, để biết được vị trí hiện tại của nghi phạm, xin hãy lập tức tìm ra nhà của hắn.”

Có cảnh sát nghi ngờ: “Anh ta trốn ở nhà ư?”

“Không. Nhưng chưa chắc anh ta trốn ở trong núi.”

Về mặt Ngôn Cách lạnh tanh, “Có lẽ anh ta chỉ lái xe tới vớt xác động vật, sẵn tiện tìm kiếm trái tim thích hợp.”

Mọi người á khẩu không biết nói sao. Quý Dương tán thành: “Thay vì mù quáng tìm kiếm trong rừng rậm giữa đêm, chi bằng nhanh chóng tìm ra nghi phạm rồi phân tích nơi anh ta có thể trú chân.”

Công việc tiến hành như vậy. Không tới một tiếng, cảnh sát đã xác định được kẻ tình nghi. Lúc Ngôn Cách nhận được ảnh và tài liệu, lại mơ hồ cảm thấy bất an.

Họng súng lạnh như băng, Chân Ý nghe thấy tiếng tim mình đập gần như điên cuồng. Gã không nỡ súng, chìa con dao mổ ra trước Chân Ý: “Y tá, lấy tim ra hộ tôi đi.”

Chân Ý hoảng hồn. Lâm Hàm sau lưng hít thở nặng nề, hơi thở phả lên đầu cô khiến da đầu cô tê dại. Họng súng kề lên ngực trái cô, di chuyển theo nhịp tim đập kịch liệt của cô. Dao mổ nhỏ bé toát lên ánh phản quang màu đỏ nhạt, rất chói mắt.

Chân Ý dang hai cánh tay như gà mái bảo vệ gà con. Cô sợ hãi đến độ thần kinh căng thẳng, kéo tới mang tai khiến cô đau nhói như bị xé rách, nhưng theo bản năng, cô không chịu khuất phục. Cô đón lấy tia nhìn thẳng tắp mà kỳ dị của gã, chậm rãi lắc đầu. Mắt gã hơi nheo lại, ra chiều không vui, ngón tay vuốt cò súng. Chân Ý mở to mắt, nỗi sợ choáng ngợp khiến cô không tài nào hít thở, Lâm Hàm sau lưng cố gắng nói gì đó, nhưng anh ta bị bịt miệng, chỉ có thể phát ra mấy âm điệu mơ hồ. Cô hiểu ra, anh ta đang gọi “Chân Ý”.

Cô lập tức vươn tay: “Đưa dao cho tôi!”

Gã đưa cho cô, ra hiệu cô đi mặc đồ giải phẫu, và tuân theo quy trình khử trùng nghiêm ngặt. Cô làm xong hết thủ, nói với gã có thể đổi một nơi khác cho Lâm Hàm nằm xuống không. Nhưng gã không cho cô cởi trói, nói Lâm

Hàm đã được khử trùng xong, bảo cô lập tức mổ lấy tim anh ta rồi bỏ vào hộp giữ lạnh. Chân Ý muốn nói mình không phải nhân viên y tế, nhưng chỉ sợ vừa nói ra, giá trị lợi dụng của cô cũng sẽ trở thành “trái tim”. Cô đi tới bên cạnh Lâm Hàm, bi thương và tuyệt vọng nhìn anh ta, nhưng ánh mắt của người cảnh sát kiên định cố chấp, gặt đầu với cô.

Lòng Chân Ý càng đau đớn, chậm rãi giả bộ nhắm đầu dao nhọn vào lồng ngực anh ta. Cô bỗng dừng lại, kinh ngạc nói: “Ui cha!”

Họng súng kề sát sau lưng buông lỏng, gã xáp lại nhìn, Chân Ý bất lấy cơ hội, vung dao mổ tới, lập tức cứa vào mặt gã khiến dòng máu chảy ròng ròng. Cô nhào tới chĩa dao đâm gã, nhưng gã phản ứng cực nhanh, cô chưa đến gần gã đã cảm súng lên nện mạnh vào bụng cô. Chân Ý ngã nhào xuống đất, vẫn chưa khuất phục, tiếp tục rạch lên chân gã.

Cô vừa định bò dậy, gã đã tiến lên giẫm lên tay cô, tàn nhẫn đá vào bụng cô. Miệng Chân Ý học máu, cuộn tròn dưới đất, đau đến mức trước mắt tối sầm. Người đàn ông lau mặt, nhìn vết máu trên tay, đôi mắt rực lửa, nâng khẩu súng sẵn lên, mở chốt an toàn nhắm vào Chân Ý.

“Hứa Mạc!” Không biết giọng An Dao truyền đến từ đâu, ngăn gã lại: “Tôi đã nói với anh rồi, cô ấy là y tá của tôi, giết cô ấy, anh đừng hòng phẫu thuật!”

Hứa Mạc thu súng lại, nhưng khó nguôi giận, đi tới đưa tay nắm chặt cổ Chân Ý, kéo cô lên. Chân Ý ra sức giãy dụa, nhưng không thể thoát khỏi. Gã kéo cô tới bể nước, nhấn mạnh đầu cô xuống.

Nước trong bể tràn vào từ mọi phía, mang mùi máu tanh và vị đắng chát của nội tạng động vật xộc vào miệng, mũi và tai cô. Không khí! Cô ra sức hít thở, lại trơ mắt nhìn không khí trong miệng mình hóa thành bong bóng nổi trên mặt nước. Phổi cô cháy bỏng đau rát, cô cần không khí, nhưng mỗi khi hít thở lại có nhiều nước tràn vào hơn! Cô ra sức vùng vẫy, bể nước nổi sóng, bọt nước văng khắp nơi. Toàn bộ sức lực của gã đàn ông dồn trên cổ cô, mắt cô mờ đi, chỉ nhìn thấy quả tim màu đỏ lơ lửng chỉ chít dưới đáy bể. Cảm giác ngạt thở khiến toàn thân cô vụn vụn. Lồng ngực cô muốn nổ tung!

Cô nắm chặt dao, trở tay rạch lên chân gã. Lần này gã nhanh nhẹn tránh thoát. Chân Ý lập tức nổi lên mặt nước, quỳ bên thành bể, hít từng hơi từng hơi, mỗi hơi đều bong rất đọt cháy đường hô hấp của cô. Hai tay cô siết chặt thành nắm đấm, nhục nhả, xấu hổ cắn phần, đau khổ đến mức muốn khóc. Cô cố gắng nén dòng nước mắt, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Hoài Như bị trói vào phái sau chiếc tủ trói cảnh sát Lâm. Giờ phút này cô không còn tâm trạng để ý tới cô ta, vội vàng tìm kiếm bóng dáng An Dao khắp mọi nơi, chắc chắn cô ấy ở sau tấm rèm trắng. Quả nhiên, Hứa Mạc ấn nút, chiếc rèm mở ra, đối diện... Chân Ý kinh ngạc.

Hứa Mạc là em trai sinh đôi của Hứa Thiên, bởi vì bác của Hứa Mạc không sinh được con, nên bố Hứa Mạc đã đưa Hứa Thiên tới nhà bác làm con gái từ lúc còn bé. Nhà Hứa Mạc ở trong tổ hợp căn hộ khách sạn hạng sang tại trung tâm thành phố, diện tích bốn năm trăm mét vuông, có thể quan sát cả trung tâm thành phố phồn hoa. Cảnh đêm chốn thành thị rực rỡ vô vàn. Bố mẹ Hứa Mạc ngồi trên ghế sofa ôm mặt thở dài. Nữ cảnh sát kiên nhẫn hỏi thăm Hứa Mạc còn nơi nào khác để đến không, bình thường hay ở đâu, nhưng bố mẹ già không trả lời được.

Phòng Hứa Mạc được sắp xếp sạch sẽ, không giống phòng đàn ông thông thường, không có bóng rổ và gái đẹp, cũng không có mô hình xe hơi. Ngược lại rất giống phòng Ngôn Cách, chỉ có một bức tường đặt đầy sách. Đưa mắt nhìn, tất cả đều là sách y. Ngôn Cách kiểm tra ngăn kéo của gã, ống nhòm, khẩu trang, ria mép, kính râm – đồ theo dõi. Mở tủ quần áo, vài bộ quần áo tầm thường nổi bật giữa những món đồ sang trọng – đồ theo dõi. Mở album ảnh ra, ảnh chụp cả nhà bị cắt nát – bắt hòa, thù hận, bắt công.

Đầu giường có một khung ảnh lớn, treo bức tranh khỏa thân của thần mặt trăng Artemis và thần mặt trời Apollo trong thần thoại Hy Lạp – chị em, tình cảm. Tới bên tủ sách, cầm mấy quyển sách được đọc tới mức cũ nhất, nói về cách bảo dưỡng và giữ gìn trang thiết bị chữa bệnh, trên sách viết đầy chú thích và nhận xét – gã không chỉ đơn giản ảo tưởng về việc thay nội tạng, mà có nghiên cứu rất hệ thống và tiêu chuẩn.

Ngôn Cách gập sách lại, đi tới phòng khách, nói: “Anh ta cần một chỗ cực rộng và đủ bí mật để tiến hành thí nghiệm. Không chỉ có bàn mổ và dao, chỗ anh ta đang ở phải chứa cả phòng phẫu thuật, phòng chăm sóc đặc biệt, có thể chứa tất cả trang thiết bị phẫu thuật và chăm sóc người bệnh.”

Bố mẹ Hứa Mạc ôm đầu: “Chúng tôi cũng muốn cản nó, nhưng thật đáng tiếc, chúng tôi là người nội địa và cũng không mua bất động sản nào khác ở đây. Mặc dù có nhà xưởng hoặc nhà đất, nhưng đều được trông coi nghiêm ngặt, không cho phép nó bén mảng tới.”

Ngôn Cách trầm ngâm một hồi rồi nói: “Cảnh sát Trần, xin hãy cho nhân viên phòng thông tin đi điều tra xem, ngoài hệ thống khám chữa bệnh, mấy năm gần đây có cá nhân hay công ty nào liên tục mua thuốc tim, thuốc khử trùng trong phẫu thuật hay trang thiết bị phẫu thuật không. Cũng nhờ ngành vệ sinh điều tra xem, trong hệ thống khám chữa bệnh, có dàn máy móc lớn nào được đem đi thay thế, tiêu hủy hay thu hồi tái sử dụng không.”

Bố mẹ Hứa Mạc cúi đầu không nhúc nhích, nhưng Ngôn Cách nhận thấy ngón tay của người bố hơi cứng lại, tiếng khóc của người mẹ nhẹ đi. Những người khác không phát hiện ra, nhưng chi tiết ấy không thoát khỏi mắt anh. Đôi đồng tử của anh hơi co lại: “Ông Hứa, bà Hứa, ông bà biết con trai mình đang ở đâu.”

Giọng khảng định, hùng hồn. Mười mấy con người giữa phòng khách phút chốc nghe rõ cả tiếng kim rơi. Hai vợ chồng ấy vẫn cúi đầu ôm trán, không biểu lộ thái độ.

Chân Ý nhìn về phía sau tấm rèm, ngây người.

Đó là một căn phòng kính trong suốt, bao gồm phòng làm việc vô trùng với cấu trúc tinh tế và phức tạp, phòng phẫu thuật và phòng chăm sóc đặc biệt. Bên trong có bàn mổ tiêu chuẩn, đèn mổ, bàn điều khiển, một bộ trang thiết bị y học tinh vi đầy đủ. Ký hiệu màu đỏ trên đó nhấp nháy, hiện các thông số như độ ẩm không khí, lượng vi khuẩn... Ngoài phòng kính là phòng làm việc ở một đầu khác, chất từng đồng tim động vật do chiếc băng chuyền vừa rồi đưa qua.

Hứa Mạc có hệ thống phân loại tim cao cấp, một phần để ăn, một phần dùng để thí nghiệm phẫu thuật, thỏa mãn các nhu cầu của gã đối với việc điều trị bệnh tim. An Dao mặc đồ giải phẫu, đứng bên bàn mổ, chân bị xích, không thấy rõ vẻ mặt. Giờ Chân Ý mới hiểu Hứa Mạc không nói đùa, gã thật sự muốn thay tim. Gã vốn định giết cô, nhưng An Dao nói cô là y tá để cứu cô. Phía sau, Hứa Mạc lại cầm súng gi vào lưng cô: “Đừng làm lỡ giờ phẫu thuật của tôi, lập tức đi móc tim của người hiến tặng.”

Chân Ý quay đầu lại, cố nén cơn giận: “Anh ấy không phải là người hiến tặng, anh ấy là người sống!”

Lúc nói chuyện, khoe miệng Hứa Mạc giật giật thật kỳ cục: “Mẹ tôi nói không thể giết người. Thế nên tôi không giết. Cô đi lấy tim anh ta ra đi.”

Logic gì đây? An Dao nín kéo lần cuối: “Hứa Mạc, anh hãy nghe tôi nói, anh không bị bệnh, anh rất khỏe mạnh. Thật đấy, anh không cần thay tim.”

“Các người lừa tôi!” Gã hét lên, giần giật nghiêng đầu, liếc nhìn bằng ánh mắt đăm đăm, “Tim tôi vẫn luôn đau lắm, nó sắp chết rồi. Chỉ còn một tiếng thôi. Các người không chịu cứu tôi nên lừa dối tôi! Tôi không muốn chết, tôi muốn trái tim đó!”

Gã gi súng vào Chân Ý: “Lấy tim anh ta ra! Tôi muốn phẫu thuật.” Gã không dần được mà run rẩy, hoảng sợ vô vàn, “Chỉ có một tiếng thôi, nếu không mổ thì tôi sẽ chết. Aaaa!”

Gã hét một tiếng thê thảm, ra sức ôm lấy ngực trái, đau đến mức khuôn mặt méo xệch, như thể tim gã đang bị róc thành từng mảnh. Nhưng bàn tay cầm súng không hề nơi lỏng, ép Chân Ý đi tới trước mặt Lâm Hàm.

Lòng cô bình lặng trở lại, đứng trước mặt cảnh sát Lâm, nhìn ánh mắt khản thiết mà ra lệnh của anh ta, cô khẽ cười rồi lắc đầu. Cô gái này bình thản ngang ngược đến vậy. Hứa Mạc nổi giận, đi ra sau tủ, một tiếng súng vang lên, viên đạn bắn vào chiếc tủ sắt, dậy tiếng đinh tai nhức óc. Chân Ý bịt tai theo phản xạ có điều kiện.

Dây xích trên chân Hoài Như được bắn đứt, Hứa Mạc ra hiệu cho cô ta bước qua: “Tôi không cần con tin như cô nữa, cũng không cần y tá là cô nữa. Trong số ba người, tôi muốn một trái tim! Đừng chọc tôi.”

Tay Hoài Như bị trói, run cầm cập, nhìn Chân Ý, nước mắt lã chã: “Tôi không thể chết, Hoài Sinh cần tôi chăm sóc. Chân Ý, cô nghe lời anh ta đi. Không cách nào nói cho anh ta hiểu đâu.”

Chân Ý muốn nói gì đó, lại nghe Hoài Như lên tiếng: “Không phải chức trách của anh ta là bảo vệ dân thường sao? Chẳng lẽ lại bắt chúng ta đi chết thay anh ta?”

Chân Ý lần đầu được nghe điều này, giận đến bật cười. Cô nghe nói Hoài Như nghiên cứu khoa học, cam nguyện sống trong nghèo khó, nhưng không ngờ cô ta lại có ý nghĩ này.

“Đúng, chức trách của anh ấy là bảo vệ cô, nhưng cô không thể thân nhiên hưởng thụ tính mạng của người khác như vậy!”

Hoài Như gào lên: “Anh ta là cảnh sát, anh ta không nên để người dân thường phải chết.”

Hứa Mạc hoang mang hỏi: “Anh ta là cảnh sát?”

Lòng Chân Ý chùng xuống, định ngăn cản nhưng không còn kịp nữa. “Đùng đoàng!” Hai tiếng súng nổ vang lên bên tai Chân Ý, trán Lâm Hàm nổi gân xanh, nơi ngực bụng đầm đìa máu, dòng máu tuôn trào như suối chảy. Lâm Hàm kêu lên đau đớn, nhưng âm thanh bị băng dính chặn lại, hóa thành thứ tiếng trĩu nặng trong cổ họng. Chân Ý nhào tới, bịt chặt vết thương của anh ta, gào khóc: “Thả bác sĩ An ra, để cô ấy cứu anh ấy!”

An Dao vùng vẫy: “Hứa Mạc, để tôi cứu anh ấy trước đã!”

Hứa Mạc thấy sắc mặt Lâm Hàm trắng bệch thì còn hoảng hốt hơn mọi người: “Mau! Anh ta sắp chết rồi! Mau lấy trái tim của anh ta ra! Mau lấy ra!”

Đôi mắt Chân Ý đăm lẹ, cô ra sức muốn bịt lại vết thương của Lâm Hàm, nhưng dòng máu nóng hổi đặc quánh không ngừng tràn ra. Mỗi khi dòng máu tủa ra thêm một chút qua kẽ ngón tay, nỗi đau khô trong cô lại tăng gấp trăm lần: “Cầu xin các người cứu anh ấy, Hứa Mạc, anh cứu anh ấy đi!”

“Tôi bảo cô ra tay!” Hứa Mạc thấy trái tim của gã sắp chết, nâng súng bóp cò thêm phát nữa.

“Aaaa!”

Chân Ý kêu lên thảm thiết, đùi cô bị viên đạn nóng cháy sượt qua, tạo thành một cái lỗ, máu chảy ròng ròng. Cô đau như bị ngọn lửa thiêu đốt, đau đến độ gào khóc, nhưng có chết vẫn không chịu buông tay, liều mạng cũng phải bịt chặt bộ ngực của cảnh sát Lâm.

“Cứu anh ấy, van xin các người cứu anh ấy!”

Hoài Như cũng khóc lóc: “Chân Ý, cô buông tay đi. Cảnh sát Lâm không sống được nữa rồi. Nếu anh ta chết, Hứa Mạc sẽ móc tim của hai chúng ta đấy!”

Lâm Hàm cúi đầu, tựa vào bả vai Chân Ý, mơ hồ nói với cô vài thanh âm qua cổ họng: “Chân Ý, ra, tay.”

Nước mắt Chân Ý tuôn trào như suối, khóc hu hu nhưng vẫn chỉ lắc đầu. Cô cực hận sự bất lực và tuyệt vọng khi nhìn người khác chết trước mặt mình. Cô không thể giết cảnh sát Lâm, không thể nhìn anh ta chết, không thể như vậy, tuyệt đối không thể! Lại thêm một tiếng súng nữa, chân kia lại trúng đạn.

“Aaaa!”

Chân Ý quỳ phịch xuống đất, chân đau như bị chặt đứt, đau đến độ cô gần như ngất đi, nhưng tay cô vẫn ôm chặt bụng Lâm Hàm, dù chết cũng không buông tay.

Sắc mặt Lâm Hàm trắng bệch, cúi đầu nhìn cô. Người đàn ông vừa rồi trúng đạn cũng không rơi lệ, giờ đây từng giọt nước mắt nhỏ xuống tay Chân Ý. Hoài Như nấc không thành tiếng, quỳ xuống khóc lóc van xin: “Chân Ý, cô tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ chết hết đấy!”

Hai chân của Chân Ý mất dần cảm giác, người sặc sụa mùi máu tanh, đầu đau đến mức choáng váng, nhưng không hiểu sao lại nhớ đến Tống Y từng nói cô có “ý thức bảo hộ mãnh liệt”. Cô nào có ý thức bảo hộ mãnh liệt chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Ý tái nhợt, nghiêng đầu nhìn xoáy vào Hoài Như, cơn đau khiến cô nói chuyện cũng thở hổn hển: “Hoài Như, trên đời này, xưa nay không có ai phải hi sinh vì người khác, cũng không có mạng ai đáng chết hay hèn hạ hơn người khác.” Cô đau đến độ sống không bằng chết, khuôn mặt giàn dụa nước mắt, “Sinh mệnh vốn vô giá, vốn nên được tôn trọng. Một mạng người vô giá, ba mạng người cũng vô giá. Những thứ vô giá có thể sử dụng bội số để so sánh ư? Một mạng người đáng chết hơn ba mạng người sao? Xin lỗi, tôi không biết dùng mạng người để giải toán!”

Cuối cùng cô quay về phía Hứa Mạc, đôi môi đã trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, lời nói lại mang theo sự chính trực đáng kinh ngạc, từng chữ từng câu kiên gan quyết liệt: “Anh cứ giết tôi tùy ý! Bảo tôi giết người thì đừng hòng!”

Lời nói ra khỏi miệng, cô dứt khoát kiên quyết. Nhưng trong lòng lại trào dâng cảm xúc lưu luyến chua xót, giờ phút này người kia đang làm gì nhỉ... “Tôi không muốn chết, tôi muốn sống. Tôi trân trọng tính mạng mình hơn bất cứ ai khác.” Cô đau vô cùng, đôi mắt lại ngân ngấn nước, “Nhưng, nếu vì cứu mạng mình mà phải giết người khác thì tuyệt đối không thể! Hứa Mạc, muốn tôi vì giữ mạng mình mà phải trở thành hung thủ giết người ư, anh mơ đi!”

Bên ngoài ban công ngắm cảnh rộng lớn, nhà nhà đèn đuốc rực sáng. Vàng trắng sáng treo trên bầu trời đêm tĩnh lặng. Dưới chiếc đèn chùm kiểu Âu lóng

lánh trong phòng, vợ chồng họ Hứa ngồi lặng như chuông đồng. Trước lời chất vấn của Ngôn Cách, hai người không chút phản ứng trong phút chốc. Ngay sau đó, bà Hứa ngẩng đầu, đầu thương nhìn Ngôn Cách chăm chăm: “Tôi không biết nó ở đâu, trước giờ thằng bé này làm gì đều không cho chúng tôi biết. Xảy ra chuyện như vậy chúng tôi cũng buồn lắm chứ. Nhưng chưa chắc Hứa Mạc đã là người các cậu muốn tìm.” Chân mày bà ta lơ đãng nhướng lên cực khẽ.

“Thưa bà, bà đang nói dối.” Phản ứng và vẻ mặt của bà ta khá ấu trĩ, không thoát khỏi đôi mắt Ngôn Cách, “Trên cửa phòng Hứa Mạc treo chìa khóa, anh ta không giấu giếm, rất tin tưởng ông bà. Ông bà biết rõ những gì anh ta làm trong phòng, ông bà luôn lo lắng anh ta sẽ thương tổn bản thân mình, xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lúc vừa vào cửa, tôi đã nhìn lịch dọn vệ sinh trên hành lang, nhà ông bà không có nhân viên tòa nhà phụ trách quét dọn, nhân viên nói nhà ông bà thuê người giúp việc theo giờ bên ngoài. Tôi đoán là không có. Ông bà không muốn người ngoài tiếp xúc với con mình, ông bà biết anh ta rất nguy hiểm. Trên đầu giường anh ta có một sợi dây dùng để rung chuông, trong nhà không có giúp việc nữ. Anh ta rung chuông để gọi ông bà, để phòng anh ta “đau thắt cơ tim đột phát” bất cứ lúc nào, ông bà có thể lập tức chạy tới trước giường “cứu” anh ta. Ảnh gia đình từng xuất hiện rất nhiều loài chó, những con chó ấy đi đâu rồi? Và tại sao ảnh gia đình với Hứa Thiển lại bị cắt nát? Hứa Thiển là đứa con gái ông bà gửi tới nhà anh trai chị dâu, cô ấy là chị gái sinh đôi của Hứa Mạc, quan hệ xuất hiện rạn nứt gì ư? Nông trường các người mua năm trước không hề có liên quan tới ngành nghề truyền thống của nhà họ Hứa. Đến giờ còn muốn che giấu ư?”

Sắc mặt bà Hứa tái nhợt, không thể nào phản bác, che mặt nghẹn ngào: “Hứa Mạc rất nghe lời tôi, tôi dạy nó không được hại người, nó rất ngoan, nó chỉ sợ hãi, chỉ quá đau khổ thôi. Nó không làm hại người ta đâu. Các cậu chạy tới nhà tôi nói nó là tội phạm, các cậu không có chứng cứ.”

“Không đúng.” Ngôn Cách vừa nhìn đã bắt được tâm lý bà ta, phân tích gần như tàn khốc, “Thưa bà, bà biết Hứa Mạc đã làm vậy, bà chỉ không muốn thừa nhận thôi. Hoặc bà nghĩ, chỉ cần cảnh sát không tìm được người anh ta bắt cóc thì không thể nào định tội. Hoặc là, bà đã chuẩn bị cách bảo đảm an toàn cho anh ta, giúp anh ta phi tang chứng cứ để cảnh sát không bao giờ tìm được người bị bắt cóc, và anh ta sẽ trở thành nghi phạm nhưng không thể định tội.”

“Không phải vậy.” Bà Hứa cúi đầu khóc. Lời Ngôn Cách nói đã khiến lòng dạ những cảnh sát có mặt ở đây lạnh toát. Nếu hai vợ chồng này thật sự quyết định bao che, rất có thể đến khi họ lựa chọn được phương án hiệu quả thì con tin đã bị nguy hiểm đến tính mạng rồi. Thậm chí, nếu Hứa Mạc xử lý sạch sẽ dấu vết trước khi cảnh sát tìm được, khi đó dù họ nhận định gã có mối hiềm nghi lớn, cũng không có cách nào đưa gã ra trước công lý.

Quý Dương tiến lên: “Hiện tại Hứa Mạc đã bắt cóc năm người! Xin hãy thông cảm cho nỗi lòng của bố mẹ những người khác.”

Về mặt của vợ chồng nhà họ Hứa không hề động lòng. Ngôn Cách không cố gắng khuyên họ. Anh biết mình không khuyên nổi. Anh có thể tưởng tượng được hết thấy mọi chuyện thường xảy ra trong căn nhà lớn này: Con trai có cảm xúc bất thường, chịu đựng nỗi giày vò tâm lý thâm. Gã bị bệnh tâm lý, bố mẹ sợ người khác cười chê gã, khinh bỉ gã, đành cho người giúp việc trong nhà nghỉ việc, hai vợ chồng đích thân chăm sóc cẩn thận. Con trai suốt ngày bảo đau tim, bác sĩ nói không bệnh tật gì, không kê thuốc cũng không tiêm, vậy mà con trai ôm ngực lăn lộn trên sàn nhà phòng ngủ, đau đến mức chết đi sống lại, sắc mặt tái nhợt, vài lần ngất đi. Trên đời không ai có thể chữa khỏi bệnh của con trai, con trai phát hiện ăn tim bồ tim, phải là tim sống. Họ không muốn con trai đau khổ, chỉ cần con trai vui vẻ khỏe mạnh là đủ. Họ mua gà vịt sống về nhưng trái tim quá nhỏ, không đủ. Con trai bắt đầu giết chó trong nhà rồi đến động vật của hàng xóm nhưng vẫn thấy chưa đủ. Về sau muốn giết cả súc vật, cuối cùng con trai quyết định giải quyết một lần cho xong, chữa khỏi hoàn toàn bệnh tim.

Có người nói, trẻ con dựa dẫm vào sự chăm lo của bố mẹ, nhưng thật ra bố mẹ cũng lệ thuộc và những gì đã dành cho con trẻ, nếu có thể suốt đời chăm sóc một đứa trẻ chỉ cần bố mẹ yêu thương, không trưởng thành và cũng không rời xa mình thì họ sẽ nguyện xông pha khói lửa. Bố mẹ như vậy không thể nào khuyên được.

Ngôn Cách xoay người lại, vào phòng Hứa Mạc, trên bàn còn đặt kế hoạch đi du học từ năm ngoái cho đến tận hai tháng trước năm nay. Chúng tôi năm ngoái có một khoảng thời gian, trạng thái của gã chuyển biến tốt đẹp và kéo dài rất lâu, nhưng hai tháng trước đột nhiên trở nên xấu đi. Người bên ngoài không biết chuyện gì, chỉ nghe tiếng xé giấy loạt soạt bên trong. Giữa bầu không khí nghi hoặc, Ngôn Cách cầm tờ bản vẽ tài sản nhà họ Hứa, hai tay mở ra, trải lên bàn trà.

Không đợi bà Hứa kịp phản ứng, anh đã nói: “Tài sản nhà họ Hứa bao gồm ba mảng lớn là bến tàu chuyên tập kết vận tải hàng hóa, bất động sản và nhà xưởng chế biến thủy sản. Vừa nãy bà nói không thể vào xưởng chế biến và bất động sản bởi vì những nơi này đã được canh phòng nghiêm ngặt. Điều này không đúng. Nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất phải là khu vực tập kết vận tải hàng hóa. Theo bản năng bà muốn nói dối, vì vậy phòng khám chữa bệnh của Hứa Mạc đang ở xưởng chế biến hoặc trong số bất động sản này.”

Mọi người kinh ngạc, từ lúc vào phòng chẳng ai quá quan tâm mấy lời ghen ngào của bà Hứa. Vậy mà Ngôn Cách lại có thể lật tẩy bà ta ngay từ đầu. Con người bà Hứa co lại một chút. Ngôn Cách nhận thấy, cụp mắt: “Tôi nói đúng rồi.”

Chiếc bút trong tay đưa nét, xóa đi một phần ba số ngôi sao năm cánh trên bản vẽ.

“Lúc tôi chắt vắn bà việc mua nông trường gia súc không liên quan tới ngành nghề kinh doanh của nhà họ Hứa, bà không căng thẳng. Vì vậy cũng không phải là nông trường.”

Đến đây, ông bà Hứa hốt hoảng. Lúc nói chuyện, người này có thể luôn luôn chú ý tới từng thay đổi nét mặt nhỏ xíu của họ ư? Thật không ngờ cử chỉ hốt hoảng này của họ lại khiến Ngôn Cách càng xác định, gạch chéo ngôi sao năm cánh ở nông trường.

“Giờ đang là mùa hè, dây chuyền sản xuất ở xưởng chế biến thủy sản sẽ phải hoạt động hết công suất. Người trong xưởng đều bận rộn làm việc, lưu lượng người lớn, không thích hợp cho Hứa Mạc ẩn náu.”

Đầu bút đặt lên bản vẽ, ngược lên thấy đôi mắt bắt lực của ông Hứa, Ngôn Cách nhanh chóng xóa tiếp một phần ba số ngôi sao năm cánh.

“Trong số bất động sản, không thể chọn nơi ở hay nhà đã sử dụng, càng không thể dùng đất thương mại hay công nghiệp đã bắt đầu kinh doanh.” Bản vẽ bị gạch đi một mảng lớn. Bà Hứa nhắm mắt lại, trực giác đang giày xéo lòng bà.

Rất nhanh, trên bản vẽ chỉ còn bốn ngôi sao năm cánh, nằm ở những hướng khác nhau: “Bốn tòa nhà công nghiệp chưa hoàn thành bị bỏ hoang. Nơi này có hai tòa nhà vốn định dùng làm trạm trung chuyển, lưu trữ sản phẩm đông lạnh. Thiết kế nhà kho rất phù hợp với yêu cầu của nghi phạm.” Ngôn Cách gạch tiếp hai ngôi sao năm cánh phía trên bản vẽ.

Trên tám bản vẽ chỉ chít chỉ còn hai điểm. Một cái gần sát nông trường và núi Nam Trung, cái kia rất gần nhà. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào ngón tay thon dài đặt trên bản vẽ của Ngôn Cách. Anh trầm tư hồi lâu, quan sát bà Hứa, chậm rãi nói: “Hứa Mạc sẽ săn thú trên núi, thi thoảng lên núi vứt nội tạng động vật không dùng hết. Anh ta cũng cần thu hoạch tim động vật ở nông trường. Vì thế, anh ta sẽ ở tòa nhà gần nông trường và rừng núi.”

Bà Hứa nắm chặt hai tay, cau mày, nhắm mắt lại. Ngôn Cách lại nói: “Không đúng, chắc là chỗ gần nhà.”

Bà Hứa giật mình, mở to hai mắt. Ngôn Cách gỡ bút, nhanh nhẹn đứng dậy: “Cảnh sát có thể tìm người rồi!”

Chân Ý ôm chân, vùi đầu ngôi dưới đất, không sợ hãi cũng chẳng buồn thương. Đáy lòng cô lặng thinh không có bất kỳ cảm xúc nào, trống trải như đã chết. Cảnh sát Lâm chết thật rồi, cách đó không lâu.

Cô không chịu ra tay, Hứa Mạc thấy cảnh sát Lâm sắp lịm đi, mất kiên nhẫn, nhắm họng súng vào Chân Ý và Hoài Như. Trong khoảnh khắc ấy, con dao trên tay Hoài Như đâm vào lồng ngực cảnh sát Lâm. Cô còn nhớ ánh mắt kinh ngạc và không cam lòng của anh ta lúc ấy, nhìn Hoài Như chăm chăm. Dần dần, ánh

mắt anh ta rũ xuống, nhìn vào mặt Chân Ý. Anh ta nhíu mày thật chặt, muốn nói gì đó, cổ họng khàn khàn cất lên hai chữ “Chân Ý” không rõ tiếng. Con dao trong tay Hoài Như run lên, rạch xuống dưới. Ánh sáng trong mắt cảnh sát Lâm đờ đẫn chết lặng. Tim anh ta bị móc ra, ấm nóng, đỏ thắm, có ảo giác như còn đang đập.

Chân Ý quỳ rạp ra đất nôn mửa, nôn hết cả mật đắng. Cuối cùng, nước mắt cô tuôn trào dữ dội, nhưng không phát ra được âm thanh nào. Nhớ lại lời anh nói: “Tôi chuyển từ bên quân đội sang, rất hâm mộ những người đã từng học đại học như các cô, ăn nói mạch lạc. Không giống tôi, không biết nói gì cả, chỉ biết cầm đầu làm việc.”

Chân Ý cúi đầu, đầu óc trống rỗng, trái tim đau đến cùng cực, mất hết tri giác.

Họng súng của Hứa Mạc lại hướng về phía cô, mang theo hơi lạnh, đẩy cô, ra lệnh: “Đứng lên, phụ giúp bác sĩ giải phẫu cho tôi!”

Chân Ý không động dậy, như một pho tượng đã chết. Trong lúc mơ hồ, cô nghe thấy chị gái đang gọi: “Chân Ý?”

“Dạ?” Cô chậm rãi mở mắt.

“Chị giết anh ta nhé, có được không?”

Cô chỉ muốn khóc, nửa giây sau lại nghe có người gọi: “Chân Ý.”

Cô ngẩng đầu lên, là chị ư?

Nhìn lại theo tiếng gọi, là An Dao. Về mặt cô ấy bình thản, nhưng khó che lấp đau thương: “Chân Ý, cô lại đây.”

An Dao duỗi tay về phía cô, khẽ nói: “Đi về phía tôi.”

Chân Ý giơ tay lên, dùng tay áo lau nước mắt, cố gắng muốn đứng dậy, nhưng hai chân bị thương đau như dao cắt. Vừa nhúc nhích, vết thương càng nghiêm trọng, máu tươi lại tuôn ra. Cô vùng vẫy, làm cách nào cũng không đứng dậy nổi, cuối cùng đành dùng cả tay lẫn chân kéo lê người, bò từng chút vào phòng kính, đến cạnh An Dao.

An Dao quỳ xuống, nắm lấy tay cô, nước mắt tuôn trào: “Chân Ý, cô đừng khóc.”

Chân Ý lau nước mắt cho An Dao: “Cô cũng đừng khóc. Chúng ta nhất định sẽ ra ngoài. Ngôn Hủ vẫn đang chờ cô.”

An Dao gật đầu: “Ừ.” Rồi nhìn về phía Hứa Mạc, “Tôi xử lý vết thương cho cô ấy một chút.”

“Tùy cô.”

Hứa Mạc nói xong, một mình đi chuẩn bị. Nghe âm thanh có lẽ gã đang thay quần áo, khử trùng sát khuẩn cho mình.

Chân Ý không thể tin. Tên điên ăn tim tàn bạo này muốn giao cơ thể mình cho An Dao sao? Gã không sợ An Dao giết gã ư?

“Bác sĩ An!” Hoài Như bị trói lại ở ngoài khu làm việc khẽ gọi, phát âm bằng khẩu hình, ra hiệu chờ Hứa Mạc nằm lên bàn mổ, An Dao hãy khống chế hoặc giết chết gã. Nhưng trước Hứa Mạc coi bản thân là bệnh nhân, liệu An Dao có ra tay được không?

Hứa Mạc nhanh chóng mặc đồ bệnh nhân đi ra, không còn vẻ thô bạo khi này nữa, cau mày ra chiều nén cơn đau, ôm ngực khom lưng với An Dao: “Nhờ bác sĩ.”

An Dao yên lặng vài giây, hỏi: “Sao lại để tôi làm? Tôi chưa từng mổ chính, hơn nữa tôi không thể cứu sống chị gái Hứa Thiển của anh.”

Hứa Mạc lắc đầu: “Những bác sĩ khác đều có lịch sử đen. Cô thì không. Hơn nữa, không phải cô không thể cứu sống Hứa Thiển, ngược lại, cô đã tìm ra bệnh của chị ấy. Tôi đã điều tra rồi, cô là bác sĩ xuất sắc. Cô sẽ không giết tôi đâu.”

Chân Ý sững sốt, không ngờ Hứa Mạc lại nói vậy, gã đúng là tên thần kinh. Tay An Dao nắm lấy bàn mổ, khẽ run rẩy.

“Thuốc gây mê đâu?”

Hứa Mạc chỉ lên bàn điều khiển, An Dao nhìn: “Không đúng. Thứ này chỉ gây mê cục bộ.”

“Gây mê toàn thân, để cô lừa gạt qua mặt tôi sao? Mặc dù tôi tin cô, nhưng nếu cô kê dao lên cổ họng tôi thì tôi phải phản kháng. Tôi muốn đảm bảo tim tôi được thay mới và khỏe mạnh. Tôi không muốn ăn những thứ đó nữa, cũng không muốn đổi lại lần hai.”

Không thể nào dò xét Hứa Mạc bằng cách nghĩ của người bình thường. An Dao không nói gì, lẳng lặng chuẩn bị sát khuẩn, đội mũ mổ, đeo găng tay cao su, bảo Chân Ý cũng chuẩn bị sẵn sàng. Trên bàn mổ đặt đầy thuốc men và trang thiết bị cần dùng trong ghép tim. Căn phòng kính hình vuông sáng ngời tĩnh lặng như tờ.

Hứa Mạc nằm lên bàn mổ, đèn phẫu thuật bật sáng. An Dao nhìn Chân Ý phía đối diện, đôi mắt dần dần ngấn nước, không lên tiếng, đôi môi mấp máy. Chân Ý hiểu, cô ấy đang nói: “Xin lỗi Chân Ý, tôi rất muốn ra ngoài, cũng rất muốn cho cô ra ngoài, nhưng bác sĩ không thể để bệnh nhân chết trên bàn mổ được.”

Chân Ý thấy cay xè sống mũi, bỗng dung muốn khóc. Cô nhớ lại lời An Dao, ngày còn học y, thầy giáo từng nói với cô ấy: Nếu em là đầu bếp thì phải nấu ăn cho người đói, dầu rằng sau khi ăn no kẻ đó đối địch với em; còn nếu em là bác sĩ thì phải điều trị cho bệnh nhân, dù cho sau khi khỏi bệnh kẻ đó chiến đấu với em.

Cách ánh đèn phẫu thuật, An Dao nén nước mắt, cười thê lương, Chân Ý cũng khóc, gật đầu: An Dao, tôi biết cô không giống anh ta. An Dao giơ tay lên, dưới ánh đèn, ngón tay xinh đẹp của cô gầy như trong suốt, bên dưới không có bóng, cũng chẳng lưu chút bóng đen. Đâu đâu cũng có ánh sáng!

Cô chuẩn bị gây mê cho gã, nhưng chuông cảnh báo trong phòng đột nhiên vang lên. Tít... tít... ánh đỏ lập lòe.

Hứa Mạc lập tức bật dậy từ bàn mổ, cảnh giác mà đau đớn nhìn ra cửa. Gã nhảy xuống, phút chốc trở nên lo lắng bất an, mang theo nỗi căm phẫn uất hận sâu sắc khi ca mổ bị gián đoạn. Vừa chạm chân xuống đất, gã đã ôm ngực, đau đến mức mồ hôi lạnh ướt đầm vầng trán. Chân Ý nhìn mà không khỏi nghi ngờ, gã thật sự đau tim ư? Hứa Mạc cố nén “con đau”, rời khỏi phòng kính, khóa cửa kính, cầm súng sẵn đi tới bên cửa.

Lúc này Chân Ý mới thấy, ngoài cửa có một camera theo dõi, hiển thị toàn bộ cảnh tượng bên ngoài. Là cánh cổng của một xưởng công nghiệp bỏ hoang, trống huơ trống hoác. Cô sửng sốt, sau khi bị Hứa Mạc đánh ngất, cô bị chuyển ra khỏi núi ư? Rất nhiều cảnh sát mặc thường phục xông vào, theo cùng là bộ đội trang bị khí giới chỉnh tề. Trong đám người kia, cô thấy một bóng dáng cao ráo trầm tĩnh, nổi bật hơn người, lảng lảng đi tới cùng mọi người. Cách một khoảng xa, hình ảnh cũng nhỏ, nhưng lòng cô bỗng tuôn nước mắt. Không hề thay đổi, dù trong hoàn cảnh nào đi nữa, cô vẫn có thể thoáng nhìn đã nhận ra anh.

Đội ngũ cảnh sát nhanh chóng bao vây nhà xưởng cũ kỹ bị bỏ hoang này. Tiến vào khu xưởng trống trải, đội ngũ tản ra mọi ngả tìm kiếm. Tòa lầu ba tầng, nhiều dãy hành lang, phân xưởng và nhà kho, tất cả được lục soát khắp lượt nhưng chỉ trống không. Khắp nơi đều là bụi đất xám xịt, không có bất cứ dấu vết nào cho thấy có người đã xuất hiện, cũng không có đường hầm nào. Lục soát ba lần kỹ lưỡng vẫn không thu hoạch được gì. Ngay cả chó cảnh sát cũng không ngửi thấy mùi máu khác thường. Ai ai cũng hoang mang. Ngôn Cách nắm lấy đèn pin, đứng trong nhà xưởng tối mịt, nhủ thầm suy tư.

Lúc trước ở nhà Hứa Mạc, có mấy cảnh sát từng chất vấn anh về lập luận dựa trên quan sát về mặt của bố mẹ Hứa Mạc. Giờ đây, hình như thực tế đã chứng minh anh sai lầm thật. Có cảnh sát hỏi đội trưởng Trần: “Làm sao đây?”

Đội trưởng Trần suy nghĩ hồi lâu, xoay người đi: “Trở về phân tích lại.”

Cảnh sát nhanh chóng rút khỏi.

Ngôn Cách chậm rãi rời khỏi nhà xưởng. Anh đứng giữa màn đêm, trước mặt là vùng đất hoang bạt ngàn, đằng xa là ánh đèn thành thị và bầu trời sao rực rỡ. Nơi này cách thành thị rất xa, tĩnh lặng vô cùng, chỉ có nhà xưởng u ám và tiếng gió hun hút. Không có bóng dáng của Chân Ý.

Chân Ý nhìn chằm chằm màn hình camera không chớp mắt, chỉ có hình ảnh cảnh sát tiến vào cánh cổng rồi đứng im trong màn hình. Cô chờ có người tiến

tới cứu họ. Nhưng thời gian trôi đi từng giây từng phút, họ không vào mà vội vã ra khỏi cánh cổng, rời đi. Chân Ý ngẩn ngơ nhìn An Dao, cô ấy cũng không thể tin nổi. Tại sao cảnh sát không tìm ra chứ? Một lát sau, Ngôn Cách xuất hiện trong màn hình. Bóng lưng màu trắng đen có phần mờ hồ, như chiếc ti vi cũ kỹ. Tay anh nắm một chùm sáng, đứng giữa ranh giới của ánh sáng và bóng tối trong nhà xưởng, không một cử động. Tấm lưng thanh tú kia trông cô độc quanh quẽ vô cùng. Đứng lặng hồi lâu, anh rảo bước rời đi, biến mất khỏi màn hình.

Lòng Chân Ý không biết là nhẹ nhõm hay mất mát. Cảnh sát không tìm được vị trí của họ, Ngôn Cách cũng bỏ qua. Tốt quá, thật ra cô không mong anh đến, Hứa Mạc có súng, anh đến đây cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Mọi người trong camera giám sát đã rời đi, Hứa Mạc lại không hề buông lời, vẫn cảnh giác đứng ở bên cửa, ghé tai nghe động tĩnh. Chân Ý loáng thoáng phát hiện ra điều bất thường, chợt ngộ ra: Họ ở dưới mặt đất, mà cửa vào nhà kho dưới lòng đất không có trong nhà xưởng! Nhưng cảnh sát trong đoạn ghi hình đã thông thả rời đi, chứng tỏ họ không phát hiện ra điểm kỳ lạ này.

Lại thêm một lúc lâu nữa, thế giới vẫn không có tiếng động, Hứa Mạc xoay người trở về, vẻ mặt khó coi, bị chọc giận rồi. Gã cất giọng thâm trầm: “Làm muộn giờ của tôi, trái tim của tôi không hoàn mỹ nữa rồi.”

An Dao tái mặt, nói: “Không đâu, máy móc và trang thiết bị giữ tạng của anh đều là dòng tiêu chuẩn chuyên dùng cấy ghép cơ quan nội tạng, trái tim đó vẫn có thể dùng được.”

Sau phút trầm lặng ngẩn ngui khiến người ta không thở nổi, đầu mày gã giãn ra, nói: “Cô nói cũng đúng.” Gã dường như tự an ủi, nhìn chòng chọc cái hộp đựng tim một lúc về không hài lòng như trước nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận. Gã ngồi lên bàn mổ, cúi đầu, vẻ mặt do dự thương cảm, khẽ nói: “Bác sĩ An, trái tim đó có đủ hoàn mỹ không? Thay vào rồi, tim tôi sẽ không đau nữa chứ?”

An Dao không biết nên trả lời thế nào. Chân Ý cũng rối rắm. Cô sợ gã, sợ gã phẫu thuật tim xong vẫn “bị đau”, gã sẽ tuyệt vọng rồi lập đi lập lại hành vi ngày hôm nay, thậm chí còn nghiêm trọng hơn. Tình cảnh nào đã khiến gã trở thành thế này. Gã chán nản ngồi đó, cong như một con tôm. Về tuyệt vọng, sợ hãi và bất lực của gã đều là thật. Dưới đèn phẫu thuật, nét mặt gã trông thật đơn côi. Có thứ lóng lánh rơi xuống. Gã lau nước mắt, nức nở nói: “Tôi chỉ muốn tìm một bác sĩ tốt cứu tôi, nhưng bác sĩ nào cũng từ chối, nói tôi không bị bệnh. Không bị bệnh sao tôi lại đau chứ?”

Lau hết nước mắt, vẻ mặt lại lạnh nhạt: “Không có bác sĩ nào bằng lòng cứu tôi. Bác sĩ An, ngay cả cô chấp nhận cứu tôi cũng là do bị ép.” Giọng gã lạnh băng, An Dao và Chân Ý không dám đáp lời tùy tiện nữa.

Lúc này, căn phòng yên ắng truyền đến tiếng mở cửa cực khẽ, có người nhẹ nhàng gọi tên gã: “Hứa Mạc.”

Hứa Mạc nhảy phắt lên, lập tức ôm súng xoay người nhắm vào anh. Chân Ý kinh hoảng: “Đừng nổ súng, anh ấy là bác sĩ.”

Hứa Mạc không nổ súng, gồng người lên, giơ súng nhắm vào Ngôn Cách. Chân Ý kinh hồn bạt vía, còn hoảng sợ hơn lúc mình đối mặt với họng súng trước đó: “Hứa Mạc, anh ấy là bác sĩ, anh ấy có thể chữa bệnh cho anh.”

Ngôn Cách cố gắng kiềm chế, nhưng không dần nổi mà liếc nhìn Chân Ý. Cô quỳ bên bàn mổ, quần bị cắt bỏ, bắp chân đầm đìa máu, tóc ướt đầm, đôi mắt đen trắng rõ ràng rung rung nước mắt. Cô không nhìn anh, hoảng hốt và căng thẳng cao độ nhìn ngón tay đặt trên cò súng của Hứa Mạc, vẻ mặt như gặp phải tai họa khủng khiếp. Bàn tay nhỏ bé của cô siết lại, níu chặt lấy ga giường, cắn răng, quai hàm đang run bần bật.

Tim anh tự dưng trĩu nặng, đau như bị xé toạc. Anh hẳn là bác sĩ, nhưng vì sao hết lần này đến lần khác không cứu được cô? Ánh mắt lại lướt qua, cảnh sát Lâm đứng cách đó bốn, năm mét, đầu cúi gằm, miệng bị bịt băng dính, lồng ngực trống rỗng, toàn thân đầm máu. Phần dưới của áo đầy nếp nhăn, dưới chân là vũng máu lớn, cách đó một khoảng là hai vũng nhỏ, là của Chân Ý. Anh đại khái mừng tượng được chuyện gì đã xảy ra. Nghĩ tới nỗi tuyệt vọng bất lực của cô, sự kiên gan quyết liệt của cô, rõ ràng sẽ yếu đuối rơi nước mắt nhưng lại bướng bỉnh không chịu buông tay, rõ ràng nhất gan sợ chết nhưng lại liều mạng cố giữ.

Anh khẽ mím môi, trái tim đau đến mức thắt lại. Nhưng anh kiềm chế rời mắt đi, nhìn về phía Hứa Mạc. Hứa Mạc không thay đổi tư thế, chất vấn: “Sao anh lại tìm đến đây? Anh vào bằng cách nào?”

Đối mặt với họng súng, Ngôn Cách rất bình tĩnh. Anh không giải thích gì nhiều, phát hiện được căn phòng dưới lòng đất là nhờ một người say mê với kiến trúc và mô hình nói cho anh biết. Về cách đi vào: “Chỉ cần nhìn dấu vân tay để lại trên máy mật mã và độ mài mòn của nút ấn, rồi ghép lại thành dãy số có ý nghĩa với anh là được.”

“Rốt cuộc anh là ai?”

“Bác sĩ. Hứa Mạc, tôi có thể chữa khỏi bệnh của anh. Không cần thay tim cũng có thể hết bệnh.” Giọng anh ôn hòa, nghe có vẻ rất khiến người ta tin tưởng, nhưng Hứa Mạc không suy suyển: “Tôi không tin.”

Ngôn Cách không hề nhụt chí: “Chúng ta có thể làm thí nghiệm, chứng minh tôi hiểu rõ suy nghĩ của anh, cũng như tôi có thể dựa trên phím số anh bấm mà đoán được tổ hợp mật mã của anh.”

“Tôi không chấp nhận thí nghiệm của anh.” Hứa Mạc chống đối ngoài dự liệu, “Nhưng anh phải chấp nhận giao dịch của tôi.”

Hứa Mạc lấy ra hai cái cốc giấy nhỏ cao bằng ngón cái, bỏ hai viên thuốc giống hệt nhau vào, rót nước cất, đặt cốc lên cái giá chuyển động. Rồi khỏi phòng kính, đẩy một cú, chiếc cốc chuyển đến trước mặt Ngôn Cách: “Cốc gần anh là thuốc, cốc xa anh là độc, anh uống cốc nào? Nếu anh còn sống, tôi sẽ xem xét liệu pháp tốt hơn thay tim của anh. Nếu anh chết, tôi sẽ móc tim anh.”

Ngôn Cách lội qua bể nước, bình tĩnh cầm lấy một trong hai cốc giấy nhỏ, nâng đến bên môi.

Chân Ý hoảng hồn: “Ngôn Cách!”

Anh ngược mắt lên từ viền cốc giấy, nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm và tĩnh lặng. Ngón tay dài giơ cốc lên, uống cạn.

Trong căn phòng tĩnh lặng mà quái dị, Chân Ý nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch dữ dội trong lồng ngực. Cô biết chắc chắn Ngôn Cách có thể phán đoán Hứa Mạc nói thật hay không, nhưng cô vẫn không thể không chế nổi sợ hãi. Ngôn Cách chậm rãi uống hết nước trong cốc, dốc ngược chiếc cốc ra hiệu với Hứa Mạc. Sau đó đặt vững nó trên bàn.

Vẻ mặt anh trước giờ vẫn trầm lặng bình thản. Chân Ý quá quen với nét mặt của anh, những người khác không phát hiện ra, nhưng cô thấy đầu mày của anh chau lại cực khẽ, hình như thứ uống vào khiến anh không thoải mái lắm. Thời gian chậm chậm trôi đi, trông anh có vẻ vẫn ổn.

Hứa Mạc lên tiếng: “Sao anh biết?”

“Tôi là bác sĩ nên biết anh đang nghĩ gì.”

“Tôi thấy trái tim mình có vấn đề.” Giọng nói của bệnh nhân rầu rĩ không vui.

“Anh bị bệnh thật rồi.” Ngôn Cách nói, “Rất nhiều bác sĩ đều không cứu được.”

Bàn tay giữ cò súng của gã buông lơi, Chân Ý chợt hiểu ra, gã không cần bác sĩ nói gã không bị bệnh, thứ gã cần là bác sĩ chịu cứu gã.

Ngôn Cách đã nhận thấy sự thả lỏng trong tâm trạng gã, thông thả nói: “Tôi đã xem bức tranh trong phòng anh, Apollo và Artemis quấn quýt lấy nhau, là vật trước kia anh rất thích.”

Hứa Mạc im lặng.

“Họ là chị em sinh đôi, giống anh và Hứa Thiên. Thời niên thiếu, anh thích một cô bé, nhưng cô ấy là chị gái của anh. Người nhà quở mắng anh, trách cứ anh bằng từ ngữ mà anh không thể nào chấp nhận. Họ tách anh khỏi cuộc sống của cô ấy, không để anh đến gần, nói anh biến thái. Anh chỉ có thể dõi theo.

Thấy cô ấy không có anh mà vẫn sống rất rạng ngời như bướm bướm, thấy cô ấy có rất nhiều bạn trai, trái tim anh bắt đầu đau.”

Khẩu súng trong tay Hứa Mạc hạ xuống, khuôn mặt mù mịt và quạnh hiu.

Giọng Ngôn Cách không nhanh không chậm, nhưng toát lên sức mạnh, từng chữ vang dội trong căn phòng yên tĩnh: “Càng đau càng dữ dội, ngày không thể làm gì, đêm không thể an giấc. Anh bắt đầu uống thuốc giảm đau chống trầm cảm nhưng vô dụng, trái tim lại đau đớn thêm, nhưng bác sĩ không chẩn đoán ra bệnh của anh, không chịu điều trị và cũng không chịu kê đơn.”

Nghe vậy, Chân Ý lặng im. Rất nhiều bác sĩ có kiến thức y học nhưng lại không biết chữa tâm bệnh. Họ chỉ dựa trên tiêu chuẩn sinh lý để nhận định không bị bệnh, nhưng liệu bệnh nhân có thật sự khỏe mạnh? Ngôn Cách dừng lại một giây, nhớ lại lúc Tiêu Nham bị cảnh sát khống chế đã từng chửi rủa đứa con hoang dị dạng của Hứa Thiên vốn không liên quan đến anh ta.

“Anh nhờ đến phương thuốc cổ truyền, nhưng chúng chỉ có thể làm dịu đi chứ không thể trị tận gốc, vẫn đau. Con đau tim bắt nguồn từ chị gái, anh cho rằng cô ấy là thuốc của anh, anh theo dõi cô ấy, nhân lúc cô ấy say rượu bất tỉnh đã chiếm đoạt thân thể cô ấy. Đêm đó, anh hưng phấn điên cuồng, chưa bao giờ vui sướng như vậy. Một thời gian dài sau đó không tái phát, anh cho rằng mình đã khỏi bệnh, dừng uống thuốc. Anh lên kế hoạch đi du học, chuẩn bị lấy bằng TOEFL và GRE. Nhưng mấy tháng trước, chị gái đột nhiên lên cơn đau thắt cơ tim phải nằm viện, bác sĩ khám ra cô ấy bị bệnh tim. Anh hoảng hốt, cảm thấy bệnh của anh đã chuyển sang chị gái. Chị gái trước giờ vẫn rất khỏe mạnh, bác sĩ An Dao – người chẩn đoán được bệnh của chị gái – rất giỏi, thế là anh tìm cô ấy khám bệnh, nhưng cô ấy nói anh không sao cả. Sau đó, chị gái qua đời, bệnh đau tim của anh lại bộc phát, cơn đau đớn dữ dội hơn trước. Thế là anh lại đi kiểm tra, lần này bác sĩ An không khám nữa, những bác sĩ khác thì nói anh không bị bệnh. Anh hoàn toàn tuyệt vọng.” Ngôn Cách nói, “Vì vậy đã xảy ra chuyện trong bệnh viện ngày hôm qua.”

Lời nói vừa dứt, căn phòng trở nên im phăng phắc.

Chân Ý quên khuấy nỗi sợ, chỉ còn cảm giác quá đổi kinh ngạc giữa mông lung. Nào ngờ Hứa Mạc lại có một quá khứ kỳ dị đến thế. Hồi thiếu niên gã thích chị ruột của mình, chuyện nhìn trộm vợ lẽ, bị người nhà trách mắng thậm tệ. Từ hành vi và độ chú ý của gã về sau, có thể thấy được tình yêu dành cho chị gái đã phai nhạt, điều gã đau đầu chỉ còn là bệnh đau tim. Nhưng khi đó không ai nghĩ rằng đứa trẻ chỉ mê man và lạc lối trong thời kỳ trưởng thành, nếu được chỉ dẫn sẽ sửa đổi tâm tính. Chẳng ai nghĩ đến cả. Ánh mắt khinh thường miệt thị của họ cộng thêm mấy từ như du côn loạn luân khiến gã càng đi càng sai đường. Cuối cùng, không xuất phát từ mục đích tình cảm, chỉ vì mục tiêu tìm thuốc chữa bệnh mà gã đã cưỡng hiếp Hứa Thiên. Thật mỉa mai biết bao.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, lời Ngôn Cách nói ra từng câu từng chữ đều đúng cả, bởi vì Hứa Mạc đã buông súng xuống. Gã đi tới đi lui dọc theo bức

tường kính, dẫn đo lựa chọn. Bước chân càng lúc càng gấp rút, biểu hiện tranh đấu nội tâm ngày một rõ nét. Bỗng dừng, gã dừng lại, nhìn chăm chăm vào Ngôn Cách: “Ai nói cho anh biết, có phải anh đã gặp mẹ tôi không?”

Ngôn Cách không trả lời thẳng câu hỏi của gã: “Tôi là bác sĩ, những gì tôi nói khi này là chẩn đoán bệnh của anh.”

Anh bắt đầu từ cảm xúc của Hứa Mạc, chọn cách thức nói chuyện khiến gã dễ dàng chấp nhận và tin tưởng nhất.

Nghe vậy, vẻ tàn ác toát ra từ con người Hứa Mạc mới vơi bớt đi. Gã đang do dự, nghi ngờ, đấu tranh, còn Ngôn Cách luôn biết cách vỗ về. Hơi thở quanh người Hứa Mạc yên ổn trở lại, thấy vậy, dây cung căng chặt trong đầu Chân Ý cũng lơ lửng phần nào, lúc này mới dám quay lại nhìn Ngôn Cách. Anh đứng bên bệ, vì lội nước tới đây nên ống quần và giày ướt sũng. Bàn tay không bỏ vào túi như trước nữa, điều đó sẽ khiến bệnh nhân tâm thần nghi ngờ và căng thẳng. Trong khoảng thời gian nói chuyện khi này, anh không vừa nói vừa nhích đến gần, bệnh nhân tâm thần thường nhạy cảm, sẽ phát hiện ra, và cảm thấy mục đích của anh chỉ là tiếp cận họ, mức độ tin tưởng đối với lời anh nói sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Trước nay anh là người chú trọng chi tiết. Cô nhìn anh, anh cảm nhận được, đôi mắt liếc tới trong thoáng chốc. Ở khoảng cách vừa phải, ánh mắt anh sâu thẳm, rất tĩnh lặng, cũng rất bình yên. Cô đã sớm học được cách đọc ý nghĩ trong ánh mắt. Chỉ một ánh mắt cô đã hiểu, anh đang nói: Chân Ý, đừng sợ. Phút chốc, trái tim cô vừa đau vừa ấm áp, suýt nữa tuôn trào nước mắt. Có anh ở đây, cô nào sợ chứ?

Hứa Mạc ngẫm nghĩ hồi lâu, có chút dao động, dò xét: “Vậy anh hẳn sẽ biết vừa này tôi cho anh uống thuốc gì.”

Gã cho Ngôn Cách uống thuốc? Chân Ý giật thót, phải rồi, vừa này Hứa Mạc có nói một cốc là độc, một cốc là thuốc. Ngôn Cách trông thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô, hờ hững nói: “Ừ, thuốc chữa bệnh.” Giọng nói như thể không đáng nhắc tới, “Hứa Mạc, anh không hợp với loại thuốc này đâu, nó không thể chữa khỏi bệnh cho anh được.”

Hứa Mạc lại được anh nói trúng ý. Mỗi khi phát bệnh uống thuốc là đỡ, nhưng tần số phát bệnh và mức độ đau đều ngày một tăng cao. Bởi vì cả thế giới chỉ có một loại thuốc này có thể giảm bớt cơn đau của gã nên dù biết không có tác dụng, gã vẫn không còn lựa chọn khác.

Cuối cùng gã hỏi: “Anh biết chữa thế nào không?”

Ngôn Cách đáp một tiếng “ừ” ngắn gọn, không nói chữa thế nào, cũng không đề xuất sẽ chữa cho gã, mà giao quyền chủ động cho gã, nói: “Tôi đưa anh địa chỉ bệnh viện, lúc anh cần thì tự đi.”

Hứa Mạc không lên tiếng.

Chân Ý lại phát hiện, Ngôn Cách có thể nghĩ cho tâm tư của bệnh nhân trong mọi chi tiết. Chỉ cần anh muốn, anh có thể dễ dàng giành được lòng tin của bất cứ bệnh nhân nào. Anh lấy một tấm danh thiếp từ trong túi, đặt vào cốc, đẩy cái giá đến trước mặt gã. Hứa Mạc nhìn chăm chăm vào tấm danh thiếp vài giây, không có ý muốn nhận. Chân Ý hơi căng thẳng, nhưng Ngôn Cách trông vẫn thản nhiên, bấy giờ cô mới ý thức được, thật ra Hứa Mạc đã ghi nhớ chi tiết trên danh thiếp rồi.

Mấy phút sau đó, Hứa Mạc không nói một lời, Ngôn Cách không chủ động đưa ra bất cứ yêu cầu nào, cũng không chủ động đào sâu tâm lý của gã. Hình như hai người họ đang độ sức trong im lặng. Hứa Mạc đa nghi, còn muốn thăm dò Ngôn Cách đến tận cùng, nhưng từ đầu đến cuối Ngôn Cách không hề đưa ra điều gì có thể tiết lộ nội tình. Căn phòng im phăng phắc đến nỗi có thể nghe thấy tiếng vận hành rất khẽ của máy móc. Chìm trong sự tĩnh mịch kéo dài khiến Chân Ý và An Dao dần dần căng thẳng, không dám thở mạnh. Đột nhiên, Hứa Mạc cúi đầu khẽ kêu đau, một tay chống lên bức tường kính, một tay ôm ngực trái, người cong xuống, hết sức đau khổ. Trán gã nổi gân xanh, sắc mặt trắng bệch, cắn răng, túa mồ hôi lạnh.

Ngôn Cách vẫn không tới gần, cũng không lên tiếng. Hứa Mạc đau đến mức bộ quần áo bệnh nhân ướt đầm mồ hôi, nước mắt tuôn chảy, không cất nổi thành câu: “Ăn tim... bỏ tim... vô dụng... Thay tim, cũng vô dụng... Bác sĩ...” Gã cuộn người lại, đau khổ rít khẽ, “Bác sĩ Ngôn!” Quả nhiên gã đã thuộc lòng tấm danh thiếp.

Ngôn Cách đi tới, để gã nằm ngửa trên bàn mổ: “Công tác ở đâu, tôi cần yên tĩnh và không có ánh sáng tuyệt đối.”

Hứa Mạc đau đốn co giật, ngón tay run rẩy chỉ một nơi, Ngôn Cách tắt máy móc vận hành và đèn điện, chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng rất yếu ớt.

“Hứa Mạc, hít sâu.” Giọng anh hòa nhã yên bình, không hề mang vẻ cưỡng chế và áp lực, “Hít sâu, há miệng, hít thở. Hứa Mạc, nhìn theo ngón tay tôi.”

Chân Ý nhìn sang. Vẻ mặt Ngôn Cách tập trung, qua ánh sáng tối mờ, khuôn mặt anh hư ảo mà thanh tú, như muốn hòa vào bóng tối sau lưng. Giờ khắc này, anh sẽ không phân tâm vì cô. Dưới ánh đèn, ngón tay thon dài xương xương của anh trắng đến độ trong suốt, nhưng vẫn có thể thấy sắc hồng nhàn nhạt. Ngón tay anh khẽ dao động: “Hứa Mạc, mắt nhìn theo ánh sáng giữa ngón tay tôi, đi theo nó, lặp lại...”

Ngón tay anh di chuyển khéo léo, ánh sáng giữa ngón tay cũng trở nên ngoan ngoãn biết điều, tuân theo sự điều khiển của anh, lặp lờ như đèn chỉ thị.

Trong căn phòng tối đen chỉ có tay anh nắm chặt ánh sáng.

“Nhìn điểm sáng, đuổi theo nó...”

Chân Ý nhớ mang máng, đây là một kiểu biến thể của liệu pháp giải mã cảm bằng chuyển động mắt.

Thời gian như nước chảy, từng giây từng phút trôi đi. Hứa Mạc thật sự bình ổn trở lại, gã không ngủ, ánh sáng trong mắt lóe lên, trong vắt. Bất tri bất giác, bàn tay ôm lồng ngực phập phồng như được xoa dịu. Điều trị xong xuôi, Ngôn Cách rút tay lại, vẻ mặt thờ ơ, không chút gợn sóng.

Hứa Mạc nằm trên bàn mổ, chờ dẫn nhắc tay lên sờ ngực, đôi mắt mờ sương, lảm bảm: “Không đau nữa.”

Ngôn Cách nói: “Anh cho rằng đôi cái mới sẽ tốt, còn tôi lại lựa chọn cứu vãn và bù đắp.”

Đây là thái độ nhất quán đối với người và vật của anh. Hứa Mạc ôm ngực, ngu ngơ nói: “Tôi biết rồi.”

Bây giờ gã vẫn chưa thể tin, nhưng gã không uống thuốc mà trái tim đã hết đau rồi.

Ngôn Cách nhìn Chân Ý, kiềm chế hỏi: “Chân của cô gái này bị thương, có thể để bác sĩ An cầm máu cho cô ấy không?”

Hứa Mạc trầm lặng hồi lâu, làm còn nhiều hơn những gì Ngôn Cách yêu cầu, gã cầm chìa khóa tháo xích cho An Dao và Chân Ý. Vẻ mặt mù mịt và trống rỗng, nhưng đang thỏa hiệp. Ngôn Cách vòng qua bàn mổ đỡ Chân Ý, bước chân bất giác rảo nhanh. Cô nhìn anh đầy mong mỏi, anh mới cúi người ôm lấy bả vai cô, cô vội nhào vào lòng anh, cắn răng không lên tiếng, vùi đầu vào vai anh, nước mắt tuôn trào. Vai áo anh nhanh chóng bị thấm ướt, dán chặt vào thân thể, trái tim lần nữa trĩu nặng đình trệ. Anh không thể nhìn cô khóc. Cô vừa khóc, anh đã không biết phải xoay xử thế nào. Luồng cuống như thể chạy khắp thế giới cũng không tìm được cách giải quyết.

Anh biết cô đau lòng, không phải vì chân bị thương, mà bởi vì cái chết thảm khốc của cảnh sát Lâm. Anh lẳng lặng cắn răng, điều chỉnh nhịp thở đau đến mức có phần rối loạn. Anh quán tay cô lên cổ mình, ôm hông cô, tay kia đưa qua khuỷu chân cô. Chưa bé cô lên đã nghe thấy tiếng nức nở cực khê: “Đều là lỗi của em, đáng nhẽ không nên xuống xe.”

Một giây sau, giọt lệ nóng mãnh liệt hơn trước tràn vào cổ anh, trượt xuống lồng ngực anh rồi lập tức lạnh toát, lạnh thấu tâm can. Anh nghiêng đầu nhìn cô, nhưng đầu cô cúi gằm, không để anh thấy nét mặt, chỉ để lộ thái dương tái nhợt và mang tai ướt đầm.

Cô không thấy đôi mắt Ngôn Cách đã hoen đỏ, trào dâng hơi nước ướt át. Anh không lên tiếng, cúi đầu kề sát vào gò má lạnh băng của cô với lực rất mạnh.

Anh bế cô lên, cẩn thận cực kỳ, sợ làm tổn thương chân cô. Sau khi đứng dậy, anh đưa mắt nhìn An Dao. An Dao hiểu ý, khê hỏi: “Tôi đi xem đứa bé kia nhé?”

Hứa Mạc vẫn ngơ ngẩn vượt trái tim không còn đau nữa, gật đầu chậm rãi. An Dao ra khỏi phòng kính, Ngôn Cách bế Chân Ý đi ra. Hoài Như ở bên ngoài

trông thấy An Dao bước ra, hoảng hốt, sợ bị quên lãng, hét âm lên: “Phóng viên Chân, còn có tôi nữa.”

Hứa Mạc lập tức tỉnh lại, ánh mắt thù hằn như bị lừa gạt: “Cô không phải y tá! Cô lừa tôi!”

Gã xoay người nhào tới cầm lấy khẩu súng săn. Thế cục xoay chuyển hoàn toàn, Ngôn Cách ôm đầu Chân Ý, lập tức trốn ra sau tủ. “Đừng!”, cả bức tường kính vỡ vụn, mảnh vỡ nổ tung khắp nơi. Chân Ý được thân thể Ngôn Cách che chắn nên không hề bị mảnh kính văng ra làm bị thương.

Ngôn Cách vội vã mang Chân Ý ngồi xỏm sau chiếc tủ. Cô không dẫn nỗi cơn đau mà khẽ kêu một tiếng. Vết thương lại nứt ra. Nghe thấy tiếng rên đau khổ của cô, anh không lên tiếng. Cô biết anh rất vụng về ở phương diện này, càng muốn an ủi lại càng luống cuống. Một giây sau, anh lại cúi đầu, cầm tỉ mạnh vào thái dương cô. Thế mà Chân Ý lại cảm thấy tủ thân không sao tả xiết. Cô được anh ôm ghì trong lòng bằng tư thế bảo vệ tuyệt đối. Bên tai là nhịp tim mạnh mẽ thậm chí có chút hỗn loạn của anh. Anh chưa từng căng thẳng sợ hãi, trừ phi là vì cô.

Căn phòng không bật đèn, chỉ có chùm ánh sáng mờ ảo Ngôn Cách dùng để điều trị cho Hứa Mạc khi nãy. Họ nấp sau tủ, bức tường hát lên bóng mấy thứ chai lọ không rõ. Ngôn Cách ngồi quỳ, ló đầu ra nhìn, Chân Ý cũng không kim nổi mà thò đầu ra theo, anh ấn cô trở lại, giọng cực khẽ: “Đừng sợ.”

“An Dao đâu?” Chân Ý lo lắng.

“Cô ấy ra ngoài rồi. Hứa Mạc không làm hại cô ấy đâu.” Nói xong, anh vội vàng bịt miệng cô.

Tiếng súng liên hồi đã dừng lại, bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân vang vọng từ xa đến gần. Hứa Mạc chậm rãi đi tới, đứng ở cửa kính bị bắn vỡ tung, phán đoán phương hướng của Chân Ý.

Trong bóng tối, Ngôn Cách chau mày, anh muốn thử trấn an Hứa Mạc, anh nắm chắc nhưng lên tiếng sẽ để lộ vị trí. Nếu chỉ có mình anh, anh nhất quyết không hề chùn bước. Nhưng Chân Ý ở đây, vì thế anh tuyệt đối sẽ không mạo hiểm. Anh liếc nhìn xung quanh, chiếc tủ được đặt theo hình bán vòng cung, vừa khéo bao quanh phòng kính. Hai đầu của tủ treo rèm, cách lối vào tầm mười mấy mét, anh có thể chạy ra trong vòng mấy giây.

Ngôn Cách ôm Chân Ý, khom người chậm rãi đi sâu vào trong phòng, mới đi được hai bước, tiếng súng đã rền vang! Chiếc tủ sắt rung chuyển dữ dội, dụng cụ thủy tinh đặt trên đó bắn tung tóe, chất lỏng tuôn xối xả. Chân Ý cuồn mình

trong lòng Ngôn Cách, vừa rồi Ngôn Cách không phát ra bất cứ âm thanh nào, nhưng ở phương diện nào đó, cảm giác của Hứa Mạc hình như nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều. Chân Ý nhớ lại những bệnh nhân tâm thần ở bệnh viện.

Ngôn Cách hạ thấp trọng tâm, tiếp tục từ từ tiến bước, một loạt tiếng súng đuổi theo, bắn vào tủ sắt, đinh tai nhức óc như sấm đánh. Chân Ý bị chấn động đến độ váng đầu hoa mắt, nhưng lại gờ tay lên che tai cho Ngôn Cách.

Anh hơi sững sốt. Cô đã đại khái đoán được ý nghĩ của anh, đi sâu vào trong trước để Hứa Mạc nổ súng dọc theo hàng tủ theo thói quen, chờ gã đổi băng đạn thì sẽ quay người chạy ra. Nhưng con đường hơn mười mét chỉ có một tấm rèm, anh che chở cô lao ra như thế rất nguy hiểm. Cô gắng gượng vùng vẫy thoát khỏi anh, ngồi bệt xuống đất, ra hiệu không lên tiếng, nháy mắt tỏ ý mình có cách.

Căn phòng yên ắng trở lại, tiếng súng cũng im bật. Hứa Mạc nhắm theo phương hướng cuối cùng cảm nhận được, chậm chậm bước tới. Giữa hai chiếc tủ có khoảng cách nửa mét. Hai người kề sát tủ, trong bóng tối, cái bóng cầm súng của gã dần dần tiến đến. Trong lúc gã chuyển hướng, Ngôn Cách nắm lấy nòng súng sẵn, kéo mạnh xuống. Hứa Mạc giật mình, lập tức nhún cò nhưng họng súng bị chúi xuống đất, đạn nổ ầm ầm, phản lực dữ dội làm đau xương bả vai và cánh tay gã. Tay gã tê dại, buông lỏng cò súng. Chân Ý gắng gượng đứng dậy, định nhắc chân nhưng Ngôn Cách đã nhanh hơn cô một bước, gạt mạnh chân, đập cong nòng súng.

Thấy Hứa Mạc đã hoàn hồn, chạm vào cò súng lần nữa, Ngôn Cách vội vã buông gã ra, ôm Chân Ý nằm dưới đất, lập tức chạy ra ngoài!

Trong khoảnh khắc, Hứa Mạc bóp cò, viên đạn gia tốc tăng nhiệt trong nòng súng bị bẻ cong, tiếng nổ “đùng” vang lên!

Ra khỏi căn phòng, Hứa Mạc không đuổi theo nữa. Chân Ý khẩn trương cao độ, bảo Ngôn Cách đặt cô xuống cùng chạy nhưng anh không chịu, bế cô chạy suốt hành lang ngoắt ngoéo, tiến lên mặt đất. Đêm đã khuya, trăng còn tròn hơn ngày rằm, gió đêm gào thét, có phần thê lương. Anh đặt cô xuống, Chân Ý: “Báo cảnh sát ngay đi.”

“Lúc tìm thấy căn phòng dưới lòng đất, anh đã gọi cho họ rồi.” Giọng Ngôn Cách rất khẽ.

Chân Ý sững sốt: “Anh đã báo cảnh sát rồi, sao còn tự mình chạy xuống?”

“Họ cần một khoảng thời gian để tới đây, anh không đợi được. Hơn nữa anh không tin tưởng họ.” Anh thẳng thắn, lúc nói tới đây, mặt anh hơi lạnh, “Nhiều người xuống bắt anh ta như vậy, kích động anh ta thì phải làm sao đây?”

Đáy lòng Chân Ý âm áp, vừa định nói “Ngôn Cách, anh tốt với em quá” thì anh lại nhíu mày, nhìn chăm chăm vào lồng ngực cô, hoảng hốt hỏi: “Em bị trúng đạn ư?”

Chân Ý vừa cúi đầu nhìn đã giật thót, ngực cô thấm đẫm vết máu mới, sờ thử: “Em không đau mà!” Cô ngờ vực ngẩng đầu lên, kinh hoàng nói: “Anh trúng đạn rồi!”

Cô nhào tới, cởi áo anh ra xem. Ngực anh đầy máu, xương bả vai be bét máu, viên đạn màu vàng đậm khảm sâu vào thịt. Vậy mà anh còn ôm cô chạy lâu như thế.

Cô đau đến mức kinh hãi: “Anh không thấy đau sao, anh...”

Anh không nhúc nhích, vẻ mặt bình yên, không hề đau đớn dù chỉ một thoáng, nhẹ tênh như chỉ bị người ta cào một chút: “Bình thường, anh không cảm thấy gì.”

Cô kéo vai anh lại mà không được, tức giận muốn vòng qua sau anh nhưng anh lập tức ôm cô về bằng một tay. Cô cắn răng, nước mắt rung rung, níu lấy cánh tay anh kiên quyết vòng ra sau nhìn. Còn anh thì ngăn cô lại, ôm lấy cô, kiên quyết không cho nhìn. Hai người không nói tiếng nào, giằng co. Cô vùng vẫy vừa nắm vừa kéo, anh bình tĩnh không chế.

Lần này anh không nhường cô, nên cuối cùng, cô sụp đổ trước, nước mắt dâng tràn trong yên lặng, cô òa khóc. Thật ra cô vừa liếc mắt đã thấy lưng anh đầm đìa máu. Mảnh kính, vụn gỗ, miếng sắt, mảnh nòng súng... tất cả đều găm lên người anh, hệt như con nhím.

Nhớ lại anh ôm cô suốt chặng đường, lo lắng vết thương ở chân cô không thể đi, những mảnh vỡ ấy dường như hoàn toàn ghim vào trái tim cô, đau đến mức rỉ máu, đau đến mức không thể hít thở. Cô vùi đầu vào lòng anh, khóc run cả người. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng kê sát đầu cô, vỗ về tấm lưng ẩm ướt mồ hôi vì khóc của cô, dỗ dành: “Đâu có chết được, việc này có gì đáng khóc đâu.”

Cô khóc dữ dội hơn. Ngôn Cách than thở đầy bất lực, giọng nói dịu dàng: “Chân Ý của chúng ta làm gì cũng hết mình, dốc sức trăm phần trăm, khóc nhẹ cũng vậy. Khóc rồi thì nói gì cũng không nghe, nước mắt chảy ra giống như vắt miếng bọt biển vậy.”

“Có đâu.” Cô nghẹn ngào phản bác, nhờ câu nói của anh mà cô không khóc nổi nữa.

Cảnh sát và xe cứu thương nhanh chóng lao đến. An Dao, Hoài Như và đứa trẻ đều được cứu. Chân Ý tìm bác sĩ kiểm tra cho Ngôn Cách, nhưng lại thấy Ngôn Cách ngẩn ngơ nhìn lối ra.

“Sao vậy?”

“Hứa Mạc.” Sắc mặt Ngôn Cách trắng nhợt, “Anh ta vẫn chưa ra.”

Chờ thêm lát nữa, Hứa Mạc đã ra ngoài, nhưng nằm trên cáng, che vải trắng...

“Có phải nòng súng nổ tung đã tổn thương bộ phận quan trọng của anh ta không?” Chân Ý khẽ nói, hơi khó chịu. Nhớ lại hình ảnh Hứa Mạc cúi đầu rơi nước mắt cùng nỗi cảm thán “Tim tôi đau lắm, sao mọi người không tin tôi”.

Ngôn Cách đi tới, vén tấm vải trắng lên. Hứa Mạc sau khi chết trông vô cùng nhợt nhạt yếu ớt, khuôn mặt tuấn tú không hề giống kẻ điên. Người gã ướm dẫm, một lưỡi dao cắm vào lồng ngực.

Ngôn Cách đắp tấm vải trắng lại, lùi mấy bước, nhìn Hứa Mạc được khiêng đi. Gió đêm lớn dần, thổi thốc mái tóc trên trán anh bay múa phấp phới, để lộ vàng trán trắng nõn đầy đặn. Một lúc lâu sau, anh quay lại liếc nhìn, khoảng cách rất xa nhưng vẫn thấy rõ. Trên xe anh không còn ai nữa.

Viên đạn xuyên thủng bắp chân của Chân Ý, may mà không bị thương tới xương. Sau khi cầm máu bôi thuốc, cô phớt lờ sự ngăn cản của y tá, cũng không quan tâm đi một bước như giẫm trên mũi dao mà chống nạng đi thăm Ngôn Cách. Phòng mổ sáng đèn, có mấy người đàn ông và phụ nữ độ tuổi trung niên ngồi trên ghế, khẽ nói chuyện với nhau. Ai ai cũng đều kín kẽ cao quý, phong thái hơn người, là người nhà họ Ngôn. Bà Ngôn đứng dậy đi tới chỗ Chân Ý. Cô căng thẳng, khẽ mỉm cười: “Cháu chào cô.”

Cô vừa định tự giới thiệu, đối phương đã gật đầu: “Chào cô.” Trông ôn hòa, nhưng không dễ gần gũi: “Cô Chân Ý, có thể nhờ cô chút việc không?”

“Xin cô cứ nói ạ.”

“Đừng tiếp cận và làm tổn thương con trai tôi nữa.” Lời nói nhẹ nhàng của bà hết như một bạt tai.

Mặt Chân Ý ửng đỏ: “Chuyện lần này không phải do cháu cố ý...”

“Chỉ lần này thôi ư? Cô Chân Ý, cô là cô gái xuất sắc, tôi tin cô yêu Ngôn Cách. Nếu không nhờ cô, nhà chúng tôi sẽ có hai Ngôn Hủ, vì có cô nên Ngôn Cách mới được như bây giờ. Điều này tôi phải cảm ơn cô.”

Ngực Chân Ý phập phồng trĩu nặng, biết tiếp theo sẽ là một câu tuy nhiên.

“Cô sôi nổi, rục rỡ, nhưng phong cách nhiệt tình bùng cháy như vậy không hợp với Ngôn Cách. Để tiếp cận cô, gần gũi cô, nó đã khiêu chiến với giới hạn hết lần này tới lần khác. Nó sống khổ sở lắm.”

Hơi thở của Chân Ý hơi tắc nghẽn, sau phút khó nhọc, cô lắc đầu: “Thưa cô, có lẽ cô không tin, nhưng lúc ở bên Ngôn Cách, cháu có thể cảm nhận được tâm trạng của anh ấy. Dù anh ấy không nói gì, không làm gì, không nhìn cháu, nhưng cháu vẫn cảm giác được anh ấy đang vui vẻ. Bởi vậy cháu mới không buông tay. Nếu anh ấy cảm thấy thứ cháu mang đến là buồn thương, đau khổ, xin cô hãy bảo anh ấy tự nói với cháu, cháu sẽ lập tức rời đi, tuyệt đối không quay đầu lại.”

Cô khom lưng cúi chào rồi ngẩng đầu lên, không tự ti cũng chẳng kiêu ngạo.

Vẻ mặt của bà Ngôn thật khó lường. Cửa phòng mở mở ra, Chân Ý lập tức bước tới. Trên giường bệnh, sắc mặt Ngôn Cách trắng như tờ giấy, hàng mày rậm nhíu chặt, mặt đầm mồ hôi, như vừa trải qua một trận cực hình. Trái tim đau đến tê dại, cô hỏi: “Không dùng thuốc gây mê à?”

Bà Ngôn cũng khẽ chất vấn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bác sĩ vội nói: “Gần đầu quá, anh ấy không chịu dùng thuốc gây mê.”

Nhìn sắc mặt còn trắng hơn ga giường, ướt đầm như vừa vớt ra từ bể nước của anh, Chân Ý đau đến mức tim gan đều co thắt. Như thể cảm nhận được ánh mắt của cô, anh chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đen láy trong suốt, không một cảm xúc dư thừa. Dường như anh đã mệt đến cùng cực, đôi mắt hơi trống rỗng. Chăm chú nhìn cô vài giây, anh chậm rãi nhắm mắt lại, đôi môi khô khốc nhạt khẽ động đậy, nói: “May quá, không tổn thương đến xương.” Hóa ra là nói đến vết thương của cô.

Chân Ý lặng thinh, đôi mắt ngân ngấn nước. Hình như nhớ ra điều gì, anh lại mở mắt, yếu ớt nhìn cô, vươn bàn tay không chút sức lực và lạnh băng ra, lần mò cầm lấy tay cô. Cuối cùng anh cũng an tâm, nặng nề khép mi lại.

Bà Ngôn đứng tại chỗ, chợt nhớ lại chuyện của mười hai năm trước. Hôm ấy, cô gia sư của Ngôn Cách dẫn anh ra ngoài đi dạo. Sau khi trở về, Ngôn Cách bỗng nói không muốn học tập ở nhà nữa, muốn đến lớp học. Anh chỉ vào huy hiệu trung học Thâm Thành gắn trên chiếc túi quai chéo của cô giáo, nói hai chữ: “Trường này.”

Bà rất kinh ngạc, muốn hỏi rõ nhưng Ngôn Cách không giải thích, xoay người đi luôn. Bà cũng đi theo, đang lúc chạng vạng, trên núi đổ mưa. Nước mưa chảy xối xả theo mái hiên cổ xưa, vỗ lộp bộp trên tàu lá chuối trong vườn. Ngôn Hủ ngồi trên bậc cầu thang trước căn lầu, nhìn từng đường mưa chia cắt bầu trời. Ngôn Cách ngồi cạnh anh, cũng nhìn bầu trời và đường mưa, hai bóng lưng gầy gò non trẻ giống nhau như đúc. Hai cậu thiếu niên không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời mưa lóng lánh suốt một tiếng rờn rã.

Lúc tạnh mưa, Ngôn Cách nói: “Ngôn Hủ, anh gặp được một cô bé, cô ấy từ trên trời rơi xuống, như một vàng thái dương rực rỡ.”

Tới chiều, Ngôn Cách tỉnh lại. Khi mở mắt ra, lòng bàn tay anh cảm giác được hơi thở ấm áp của cô, ngưa ngứa. Ánh mặt trời chiếu vào phòng bệnh, anh cup mắt nhìn, mặt cô đặt nghiêng trên lòng bàn tay anh, ngủ ngon lành. Mặt cô mềm mại vô cùng, lần này anh không kiềm chế nữa, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm, xúc cảm mềm mịn quen thuộc. Trái tim anh hơi loạn nhịp.

Cô tỉnh lại ngay sau đó, giọng nói cô gấp gáp: “Anh tỉnh rồi!”

Họ hàng trong phòng bệnh đều đưa mắt nhìn tới, Ngôn Cách lên tiếng: “Xin hãy ra ngoài, tôi muốn thay quần áo.”

Anh chậm rãi ngồi dậy, vén chăn xuống giường. Mọi người ra ngoài, Chân Ý cũng đứng dậy.

“Em đi đâu thế?” Ngôn Cách hỏi.

“Ồ?” Chân Ý quay lại, ý của anh là giữ cô lại ư?

Phòng bệnh chìm vào tĩnh lặng. Chân Ý ngồi cạnh anh, hơi căng thẳng bởi sự thân mật bất chợt của anh: “Anh muốn em thay áo cho anh à...”

Còn chưa dứt lời, bả vai đã trĩu xuống. Cô lập tức ngậm miệng, ngo ngẩn nhìn trời, nuốt khan một cái. Khoảnh khắc trước, anh tựa đầu vào vai cô, không một tiếng động, yên ả biết bao. Ô, muốn đẩy người ta đi để được một mình ở bên cô sao?

Cơn gió thổi vi vút qua cửa sổ. Cô nghe thấy tim mình đang đập thình thịch mãnh liệt. Ô, lúc thế này không nói gì ư? Cô chậm rãi chớp mắt, ừ, không nói thì không nói.

Có con chim đậu lên bệ cửa sổ, kêu chiêm chiếp, nhảy nhót một hồi rồi bay đi. Vừa quay đầu lại, ngay cả đôi môi của anh cũng trắng bệch, nhưng vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt, nhắm nghiền mắt tựa trên vai cô. Đau đến vậy mà trông như không sao cả.

Chân Ý đau lòng chết đi được. Anh mệt rồi, cô cũng mệt rồi, vậy nên hãy tranh thủ thời gian điều trị ở bệnh viện, trước tiên phớt lờ mọi chuyện, cứ nương tựa vào nhau như thế, để thân thể và tâm hồn đều được nghỉ ngơi một chút. Trong phòng bệnh, thời gian chậm rãi trôi, cô hơi nghiêng đầu dựa vào đầu anh. Tóc anh mềm mượt, mon trón mặt cô, gần gũi và thân thiết.

Đang định nhắm mắt lại, cô nghe Ngôn Cách nói: “Chân Ý, giúp anh thay quần áo.”

Cảm xúc bình lặng bỗng nhiên hỗn loạn, cô nhìn anh chăm chăm, mặc dù cố kìm nén nhưng rõ ràng đôi mắt đã lóe lên ánh sáng. Ngôn Cách ngồi dậy, khẽ nói: “Cánh tay anh bị tê, không kịp đợi khôi phục cảm giác rồi mới thay, cũng không muốn nhờ y tá giúp.”

“Thay đồ đi đâu thế?”

“Cục Cảnh sát. Về chuyện của Lâm Hàm, chắc đêm qua cảnh sát đã thẩm vấn Hoài Như xong. Em là nhân chứng quan trọng. Có lẽ cảnh sát đang trên đường đến gặp em. Và cả cái chết của Hứa Mạc.”

Chân Ý khóa cửa lại, lấy áo sơ mi và quần thoải mái trong chiếc va li người nhà họ Ngôn mang đến. Cô giúp anh cởi áo, cả tấm lưng băng kín mít khiến cô

khó chịu, ngoài miệng lại ra vẻ thoải mái: “May là mặt không bị thương, nếu không thì xấu lắm.”

Anh không biết tại sao, hỏi: “Xấu thì em sẽ để tâm hả?”

Cô hơi sững sốt, hỏi ngược lại: “Nếu em để tâm, anh có buồn không?”

Anh không lên tiếng. Cô cẩn thận mặc quần áo cho anh.

Hai người ra khỏi phòng bệnh, Tư Côi và mấy cảnh sát khác đã chờ bên ngoài. Họ là nhân chứng quan trọng của vụ bắt cóc.

“Hai người bị trúng đạn nên chúng tôi không thăm vấn ngay từ đầu, nhưng vì tính chất của vụ án nghiêm trọng, không thể đợi đến lúc vết thương của hai người khỏi hẳn được.” Mặt Tư Côi đỏ hoe, sung húp, không biết đã khóc bao nhiêu lần.

“Bọn tớ đang chuẩn bị tới Cục Cảnh sát.”

Lúc lên xe, Tư Côi khẽ nói với Chân Ý: “Cậu nhớ Lâm Hàm chết thế nào không?”

Chân Ý gật đầu: “Hoài Như ở đâu?”

“Được luật sư của cô ta đưa đi rồi.” Tư Côi gằn nhẹ, “Là Dương Tư.”

Chân Ý không ngờ tới: “Các cậu không thăm vấn cô ta à?”

“Thăm vấn rồi, từ ba giờ cho đến chín giờ sáng. Mấy tổ bọn tớ thức cả đêm, nhưng...” Tư Côi quay đi, quai hàm vẫn run rẩy, “Cô ta nói rằng mình bị Hứa Mặc ép buộc, không phải cố ý giết người. Chân Ý, là vậy phải không?”

Chân Ý trầm lặng, hồi lâu sau gật đầu: “Đúng vậy.”

“Nếu cô ta gặp được luật sư tốt, có lẽ...” Tư Côi nghẹn ngào, ngay cả lên tiếng cũng khó khăn, “Chân Ý, có lẽ cô ta thật sự bị ép buộc bắt đắ dĩ, nhưng chỉ cần nghĩ tới đáng về khi chết của Lâm Hàm, tớ liền muốn bắn chết cô ta ngay!”

Đến Cục Cảnh sát, Doãn Đặc cũng có mặt. Cái chết thảm khốc của Lâm Hàm làm rúng động cả nước và cũng làm đảo lộn hệ thống chấp pháp của thành phố K. Lúc Dương Tư đưa Hoài Như đi, nhóm Doãn Đặc đã chuẩn bị khởi tố. Mặc dù lịch sử pháp chế của thành phố K không có án lệ bị ép giết người, nhưng hệ thống pháp luật tương tự ở Anh Mỹ đã từng xuất hiện, bị cáo bị ép giết người thậm chí không bị xử phạm tội giết người cấp độ hai (*) và sẽ được phán trắng án. Căn cứ theo đặc điểm án lệ ở thành phố K, lần này, bồi thẩm đoàn và chánh án có thể sẽ tham khảo án lệ tương tự ở nước ngoài.

(*) Giết người cấp độ hai là ngộ sát với ý định làm bị thương chứ không cố ý giết người. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)

Lúc Chân Ý bị thăm vấn, cô đã kể đầu đuôi ngọn ngành chuyện xảy ra hôm đó cho cảnh sát, kết quả, giống với lời trần thuật của Hoài Như, cô ta không nói

dối. Khi rời khỏi phòng thẩm vấn, mắt của một loạt cảnh sát bên ngoài đều hoen đỏ. Doãn Đặc im lặng rất lâu, cuối cùng nói với Chân Ý: “Rạng sáng hôm nay họ xông vào tầng hầm, Lâm Hàm bị trói ở đó, nghe nói bị trói đứng, miệng bị dán băng, ngực bị đào rỗng. Tư Côi nói anh ấy chết không nhắm mắt.”

Trái tim Chân Ý như bị con dao đâm mạnh vào, ngẩng đầu nhìn, mắt Doãn Đặc cũng ướt ướt: “Chân Ý, mặc dù nói những lời này không thỏa đáng, song cảnh sát nào ở đây cũng muốn Hoài Như bị giam chung thân. Nhưng rất có thể cô ta thậm chí không phải ngồi tù.”

Chân Ý hiểu điều này. Cô cúi đầu: “Xin lỗi, mấy lời em nói khi nãy là tất cả những gì em biết. Không còn gì nữa.”

“Anh biết.” Doãn Đặc hít vào, “Có điều, một người bình thường dù tự cứu bản thân đi nữa thì sao có thể không hề nương tay mà móc tim của một người sống chứ!”

Chân Ý nhú mày, Doãn Đặc hỏi: “Em hết thời gian chịu phạt rồi, không đi lấy giấy phép hành nghề à?”

Chân Ý ngẩn người: “Gần đây bận quá.”

“Đi lấy đi.” Doãn Đặc nói, “Nếu thất bại trong vụ kiện hình sự, hy vọng em và đồng nghiệp có thể giúp đỡ người nhà Lâm Hàm tiến hành tố tụng dân sự.”

Chân Ý nặng lòng ngồi xuống, Dịch Dương ngồi cạnh tua băng ghi hình, cho cô xem đoạn băng thẩm vấn Hoài Như. Cô ta khóc mãi, vô cùng nhu nhược và sợ hãi.

Dịch Dương than thở: “Cảnh sát mất đi đồng nghiệp đều hận cô ta, nhưng tại phiên tòa công khai, dân chúng sẽ đứng về phía cô ta. Cô ta sẽ khiến người xem cảm giác rằng mình cũng là người bị hại.”

Chân Ý thoáng lo lắng, ngẩng đầu lên, thấy An Dao cũng tới. Người giết Hứa Mạc là cô ấy nên cũng bị gọi đến để điều tra.

Chân Ý đi theo Dịch Dương vào phòng nhận tin. Cô thấy hơi lạ, rạng sáng ở ngoài xưởng, cô thoáng thấy bóng dáng Ngôn Hủ, sau đó liền không thấy đâu nữa. Ngôn Cách bị đưa vào phòng phẫu thuật, An Dao tới Cục Cảnh sát, Ngôn Hủ đều không xuất hiện. An Dao để xõa tóc, mày cong mắt hạnh, răng trắng môi đỏ, là người đẹp cổ điển điển hình. Trước sau cô ấy vẫn bình thản, giọng nhẹ tênh, thông thạo thuật lại chuyện xảy ra hôm ấy: “... Thằng bé rất ngoan, không khóc. Tôi ôm thằng bé chạy ra ngoài. Hành lang cấm đầy nến, ánh sáng mờ mịt. Lúc đi qua căn phòng ấy, tôi nhìn vào trong, rất tối. Tôi nhớ ra Hoài Như còn bị trói, định đi cứu cô ấy. Lúc tới cửa tôi bắt gặp Hoài Như, cô ấy nói đã gỡ được băng dính, chỉ còn Hứa Mạc ở bên trong. Cô ấy định chạy trốn, tôi đưa thằng bé cho cô ấy, một mình đi tìm Hứa Mạc.”

“Tại sao cô không chạy?”

“Trong quá trình bắt cóc, anh ta không gây thương tổn cho tôi, nói chuyện anh ta cũng hiểu. Tôi cảm thấy anh ta không phải là người tàn nhẫn.” Mắt An Dao khép hờ, sắc mặt quanh hiu.

“Nói chuyện anh ta cũng hiểu là sao?”

“Lúc đầu anh ta muốn giết đứa trẻ, tôi nói tim thẳng bé quá nhỏ, anh ta bỏ qua, cũng không vì vậy mà vứt bỏ nó, lại còn chăm sóc nó.”

“Chăm sóc thế nào?” Tư Côi hỏi, “Không phải trẻ con cần uống sữa sao?”

“Anh ta cho nó uống máu.”

Tư Côi thảng thốt.

“Máu động vật.” An Dao nói, “Lát sau anh ta đưa người cảnh sát và Chân Ý đang hôn mê đến, tôi sợ anh ta làm hại Chân Ý nên nói cô ấy là y tá trong khoa. Anh ta liền đưa Chân Ý đi nghỉ ngơi, còn nói rất áy náy vì đã đập đầu cô ấy, phải mời cô ấy ăn để bổ sung dinh dưỡng.”

Tư Côi hỏi: “Cô vào phòng, sau đó thì sao?”

“Căn phòng rất tối, tôi tìm Hứa Mạc khắp nơi, anh ta ở sau tủ, bụng đang chảy máu. Tôi không biết vết thương của anh ta thế nào, chắc hẳn không nặng, anh ta đứng dậy được. Tôi dìu anh ta đi vài bước, anh ta thấy con tin Hoài Như biến mất, bỗng đứng sầm mặt, kê con dao bén lên cổ họng tôi.” An Dao nhíu chặt mày, “Lúc ra cửa đi qua bể nước, anh ta bị trượt chân. Tôi muốn chạy, anh ta nhào tới tóm lấy tôi, tôi nắm lấy tay anh ta chống cự, không biết sao con dao lại đâm vào ngực anh ta. Tôi sợ quá bèn bỏ chạy.”

Tư Côi hỏi: “Phản ứng của anh ta?”

An Dao day huyệt thái dương, suy nghĩ đầy khó khăn: “Anh ta lùi ra sau, ngã lên băng chuyền cạnh cửa.”

Tư Côi nhận thấy cô ấy muốn nói lại thôi, hỏi cho bằng được: “Anh ta bị sao thế?”

“Anh ta khóc?”

“Khóc ư?”

“Ừ, không khóc thành tiếng, nhưng tôi thấy anh ta rơi nước mắt. Anh ta nói...” An Dao đau khổ che mắt lại.

“Nói gì?”

“Anh ta nói: Bác sĩ An...tim tôi...lại đau rồi.”

Không biết tại sao, trái tim Chân Ý cũng đau. Cô nhớ lại hình ảnh Hứa Mạc ngồi trước bàn mổ, ôm ngực nức nở: “Tôi bị bệnh rồi, sao không có bác sĩ nào có thể cứu tôi vậy?” Cô hận Hứa Mạc hại chết cảnh sát Lâm, nhưng lại cảm thấy rõ ràng gã có thể thoát khỏi bi kịch này.

Nhưng những lời này không hề nhận được sự đồng cảm của người khác, sắc mặt của mấy cảnh sát lạnh tanh, đồng đội chết thảm khiến họ không thể thông

cảm chút nào cho Hứa Mặc, càng không muốn tìm hiểu nguyên nhân gã giết người. Định nghĩa cuối cùng về gã là kẻ sát nhân ăn thịt sống biến thái, không chừng lan truyền đi còn trở thành con quỷ giết chóc ăn thịt người.

Tư Côi không còn gì để hỏi: “Bác sĩ An, có thể kiểm tra nói dối không?”

“Có thể.”

Chân Ý chọc chọc vào mu bàn tay Ngôn Cách, khẽ hỏi: “An Dao được xem như tự vệ chính đáng phải không?”

Ngôn Cách chau mày, như có điều suy nghĩ: “Hiện tại xem như là vậy.”

Người kiểm tra nói dối cho An Dao là Quý Dương. Trước thiết bị phát hiện nói dối, cô không hề căng thẳng. Quý Dương hỏi mấy vấn đề căn bản, An Dao trả lời đều đều ngắn gọn, thời gian suy nghĩ vừa phải, ngập ngừng vừa đúng lúc. Trên máy, hình ảnh và số liệu cũng không có vấn đề gì.

“Hứa Mặc thường xuyên đi tìm cô, cô có nghĩ tới có gì bất thường không?”

“Điều gì bất thường chứ?”

“Cô không nghĩ tới anh ta mắc chứng hoang tưởng à?”

“Không hề.” Lắc đầu, mọi biểu đồ đều bình thường.

Quý Dương chi tiết hóa vấn đề: “Cô khám cho anh ta mấy lần?”

“Khoảng năm lần.”

“Anh ta không bị làm sao nhưng vẫn tiếp tục tới tìm cô phải không?”

“Đúng.” Số liệu hết sức bình thường.

“Một người không bị bệnh lại thường xuyên tới tìm cô, cô không cho rằng anh ta có vấn đề gì sao?”

An Dao chần chừ: “Hơi hơi.”

“Là gì?”

“Tôi cho rằng anh ta thích mình.”

Câu trả lời này khiến Quý Dương khựng lại một giây, quả thực anh ta không ngờ rằng lại có một đáp án hợp tình hợp lý đến vậy.

“Cô cho rằng anh ta thích cô?”

“Đúng.” Tim đập bình thường, nét mặt chuẩn mực.

“Cô có thích anh ta không?”

“Không thích.” Khẽ cau mày, bỏ sung một câu, “Bởi vì tôi và chồng chưa cưới quen nhau như vậy, nên không ghét anh ta.”

Những câu hỏi tiếp đó chuyển sang chuyện sau khi bắt cóc, câu trả lời của An Dao vẫn không có vấn đề gì.

Câu hỏi cuối cùng là về tự vệ chính đáng. “Cô trở về phòng vì muốn kiểm tra tình trạng của Hứa Mặc và cứu anh ta ra?”

“Đúng.” Hết thấy bình thường.

“Cô tìm được anh ta, mà anh ta lại bắt cô làm con tin?”

“Đúng.”

Tiếp theo hỏi về chi tiết việc cô đâm Hứa Mặc, câu trả lời ăn khớp với trước đó.

Quý Dương đảo lộn thứ tự toàn bộ vấn đề, hỏi lại lần nữa. Từ đầu đến cuối An Dao vẫn ổn định, thiết bị phát hiện nói dối như đã ngủ yên, mọi tham số đều bình thường. Chân Ý khều lòng bàn tay Ngôn Cách, anh cúi đầu, cô dẫu môi nói bằng khẩu hình: “Anh ta không giỏi bằng anh.” Về mặt rất đặc ý, rất tự hào và càng kiêu ngạo.

Ngôn Cách nghĩ: Cô ấy đúng là đang bao che.

Quý Dương quay lại đưa tay ra hiệu cho Ngôn Cách, ý là còn gì muốn hỏi nữa không. Ngôn Cách lắc đầu. An Dao kiểm tra nói dối xong xuôi, ra ngoài nói mấy câu với Ngôn Cách, đại khái ngày mốt là đám cưới nên chiều nay cô phải về Thâm Thành. Chân Ý đứng ở cửa, nhìn bóng lưng rời đi vội vã của cô ấy, hỏi: “Ngôn Hủ về Thâm Thành chuẩn bị đám cưới rồi à?”

“Ừ.” Anh hờ hững trả lời, “Chiều nay anh cũng về Thâm Thành.”

Chân Ý nhìn anh, ánh mắt rục rịch.

“Em muốn đi cùng à?”

“Đương nhiên là đi cùng rồi.” Chân Ý bất mãn, “Sau này chúng ta sẽ là người một nhà, chị dâu không tham dự đám cưới của em chồng thì coi sao được?”

“...” Ngôn Cách lơ đãng nói lỏng cổ áo, hít thở hơi khó khăn.

Anh im lặng một lát, chợt hỏi: “Có nhớ anh từng nói với em có vài người có thể thoát khỏi phép kiểm tra của thiết bị phát hiện nói dối không?”

“Nhớ chứ.” Chân Ý ngẫm nghĩ, “Như Tống Y, cô ấy bị nhân cách phân liệt, không biết mình giết người.”

“Đó là bệnh nhân tâm thần. Có một số người bình thường hoặc được huấn luyện đặc biệt, hoặc tâm lý đủ vững vàng, hay tính cách lạnh lùng, đều có thể vượt qua máy phát hiện nói dối.”

Chân Ý sững sốt: “Ý của anh là?”

“Cô ấy nói dối.”

Chân Ý cẩn thận nghĩ lại, câu trả lời của An Dao không hề mâu thuẫn: “Tại sao anh không hỏi cô ấy trên máy phát hiện nói dối?”

Ngôn Cách không lên tiếng, nhớ lại lời Ngôn Hủ nói với anh: “Anh, xin anh đừng phân tích em.” Thật ra ý của Ngôn Hủ chính là: Xin đừng phân tích An Dao.